

Perustanut 1905 Pekka Ervast

Päätoimittaja Jarmo Anttila

102. vuosikerta

Nro 2 Huhtikuu 2009

Jarmo Anttila

Arkkienkeli Väinämöinen, Suomen kansallishaltija

Kalevalan sankarit ovat innoittaneet kansaamme ja runonlaulajia vuosisatoja, ehkäpä jopa vuosituhansia. Kun Lönnrot kokosi ja lauloi oman Kalevalansa, voi häntä täydellä syyllä pitää suurena runonlaulajana. Monestihan häntä syytetään kansanrunojen omavaltaisesta muokkaamisesta ja siistimisestä. Hänen Kalevalansa on kuitenkin hieno teos, joka jo aikanaan herätti huomiota

ympäri maailman. Omalta osaltaan se oli herättämässä meidän kansallista identiteettiämme ja innoitti kultakauden taiteilijoita luomaan kuolemattomia kuvia, sävellyksiä ja runoja. Kalevala innoittaa yhä 160 vuoden iästä huolimatta myös nykyaikataiteilijoita. Tästä on osoituksena Ateneumin hieno Kalevala-näyttely. Akseli Gallen-Kallelan Kalevala-kuvat ovat varmaan monen mielestä osa kansallista kuvatajuntaa, jota ei voi ylittää. Niin varmaan onkin, mutta hienoja Kalevala-kuvia ovat luoneet toki muutkin. Ruusuristiläisen kuvanveistäjän Heikki W. Virolaisen mahtavat puuveistokset ovat myös osa yhteistä kuva-aarteistoa Ateneumin kokoelmista.

Kalevalan sankareista ja henkilöihahmoista jokaisella voi olla oma suosikkinsa, mutta yksi on ylitse muiden. Hän on Tietäjä iänikuinen, Väinämöinen. Ei hän ole mikään ylimaallinen jumalolento, vaan lihaa, luuta ja verta oleva varsin inhimillinen tietäjä kaikkine puutteineen. Hänen tietonsa ja taitonsa ovat kuitenkin paljon yli tavallisen ihmisen kykyjen. Yksi niistä on Tuonelassa käynti. Hän osaa tietoisena, kuolematta ylittää Tuonelan virran ja palata sieltä taas takaisin. Mesopotamialaisen eepoksen Gilgamesh ja antiikin sankareista Orfeus suorittivat vastaavan retken Tuonelaan. Muinaisissa egyptiläisissä mysteerikouluissa suoritettiin ns. pyramidivihkimys niin, että vihit-



tävä pantiin arkkuun, sarkofagiin, ja hierofantti vaivutti hänet kuoleman kaltaiseen uneen. Niin hän hierofantin johdolla sitten tutustui kuolemanjälkeisiin olotiloihin ja maailmoihin. Kolmantena päivänä hänet herätettiin, ja hän ”ylösnousi kuolleista”. *Päivä kolmas koitti ja hän se kuoleman voitti*, laulaa ja uskoo kristikunta. Tästä vanhasta vihkimystavasta on heijastuksia vielä nykyisessä vapaamuurariudessa.

Toinen merkittävä Väinämöisen urotyö on kanteleen soitto, jolla hän lumooa koko luomakunnan: ihmiset, eläimet, kasvit ja jopa luonnonhenget, jotka kaikki saapuvat luulemaan tuota ihmeellistä soitantaa. Tässäkin on yhtymäkohta Orfeukseen ja Krishnaan. Orfeus lumosi lyyralla ja Krishna huilulla.

Tapaamme siis Väinämöisessä aineksia, jotka ovat yleismaailmallisia. Ne on yhdistetty tietäjiin, sankareihin ja suuriin vapahatajoihin. Kuka ja mikä sitten Väinämöinen oli ja on? Martti Haavion mukaan se oli yleisnimi tietäjille. Pekka Ervastian, *Kalevalan avaimen* kirjoittajan mukaan Väinämöinen on yksilö, joka inkarnoitui useita kertoja Suomen kansan keskuuteen kasvaen tietäjänä yhä mahtavammaksi. Kaikki tämä tapahtui muinaisina aikoina kansamme asustaessa huomattavasti etelämpänä ja ollessa suuri kansa. Kirjassaan *Uudestisyntyvä Suomi* Ervast kuvaa Väinämöisen kehitystietä tietäjästä 12 opetuslapsen avustamana, ruhtinasmysteereiden kautta mestariksi, deevaksi ja arkkienkeliksi. Hän sitoutui Suomen kansaan tullen sen korkeammaksi minäksi, kansanhengeksi, joka inspiroi ja seuraa kansansa kohtaloita läpi vuosituhanten. Kalevalassa kuvataan, kuinka Väinämöinen lähtee kansansa luota. Se tapahtui, kun kristinusko tuli Suomeen. Hänen uusi tulemisensa alkoi kuitenkin jo keskiajan lopulla Mikael Agricolan työn myötä. Kansallinen herääminen on ollut vuosisatainen prosessi. Siinä Väinämöisellä

on ollut apuna lukuisa joukko yksilöitä, ihmisiä, jotka ovat ns. vihittyjä suomalaisia. He ovat ihmisiä, jotka ovat liittäneet kohtalonsa tämän kansan kohtaloon ja siksi yhä uudestaan inkarnoituvat tämän kansan pariin. He haluavat tämän kansan toteuttavan Väinämöisen vision kansasta idän ja lännen sillanrakentajana, Euroopan omanatuntona, aseettomuuden ja rauhan, soiton ja laulun edelläkävijänä.

Näitä vihittyjä suomalaisia ovat olleet Elias Lönnrot, J.V. Snellman, J.L. Runeberg, Zacharias Topelius, Aleksis Kivi. Heidät Pekka Ervast mainitsee. Uskoakseni hän saattoi mainita vain jo edesmenneitä. Mielestäni noiden Väinämöisen 12 opetuslapsen joukkoon voisi lukea vielä Akseli Gallen-Kallelan, Jean Sibeliuksen ja Eino Leinon. Mielestäni heitä on ollut ja tulee olemaan yhteiskunnan kaikilla osa-alueilla – kulttuurin, tieteen, talouselämän ja politiikan alueella, jos niin tarvitaan. Voi hyvin pohtia suuren sotilaamme marsalkka Mannerheimin osuutta. Tarvittiinko hänenkin kaltaistaan sotilasta kansan hädän hetkellä? Kansalaissota oli Väinämöiselle kauhustus. Ervastian mukaan hän joutui verhoamaan kasvonsa suruviitalla. Ehkä talvisodan ihme vähän auttoi, kun kansa koki kuitenkin olevansa yhtä.

Mikä on sitten Väinämöisen laulu nyt tälle kansalle? Hän on johdattanut meidän sivistyskansojen eturintamaan hyvin lyhyessä ajassa. Mitkä ovat hengen kuiskeet tässä ajassa? Rudolf Steiner puhuu useassa yhteydessä Skandinavian kansanhengestä, Vidarista (=Virokannas?) ja Venäjän kansanhengestä Skythianoksesta. He ovat hänen mukaansa Mikaelin joukoissa ja tahtovat edistää todellisen kristinuskon tuloa maan päälle. Pekka Ervastian mukaan tämä on myös Väinämöisen syvin toive, sillä hänestä on tullut Kristuksen seuraaja. Kaikki kansanhenget eivät suinkaan sitä ole vaan voivat inspiroida kansaansa aivan toisenlai-

siin päämääriin.

Pekka Ervast tahtoi ja unelmoi siitä, että suomalaiset löytäisivät muinaisen kalevalaisen viisautensa ja yhdistäisivät sen Jee-

sus Kristuksen rakkaushriin, kaiken ylitse käyvään tietoon siitä, että elämä on pyhä ja että meidän tulisi Vuorisaarnan tietä alkaa kulkea kohti valoisampaa huomista.

Suvaitsevaisuus

Kauno Mannonen

Minulta kysyttiin: ”Mitä on suvaitsevaisuus?” Vastaan nyt.

Totuus on yksi. Se on ”suvaitsematon”! Se ei hyväksy edes tosiasioita rinnalleen.

Jos olemme totuudenetsijöitä ja janoamme totuutta yli kaiken, tulee meidän kypsytyämme pystyä luopumaan kaikista dualistisista käsitteistä ja arvoista, jopa suvaitsemisesta. Oikea ja väärä ovat vain hyvän ja pahan tiedon puun hedelmiä, eivät elämänpuun. Elämänpuussa on vain yhdenlaisia omenia: tosihyviä eli totuudesta käsin kypsytettyjä.

Suvaitsevaisuus kuuluu alemman tunnepuolemme opettajiin ja ominaisuuksiin, tunnepuolen, joka on vielä kehityksen alainen. Suvaitseminen on rakkauden opettelemista eli tekoa. Lapsemme ovat hyviä kasvattajia siinä suhteessa. Kun ensin suvaitsemme pahankin olemassaolon, niin opimme sitä ymmärtämään. Silloin ymmärryksemme vapauttaa meidät vielä suuremmasta pahasta, nimittäin tuomion hengestä, joka sokaisee meitä näkemästä kaikessa, ”pahassakin”, tapahtuvaa tarkoituksenmukaisuutta ja välttämättömyyttä. Vain sen ja sinun kauttasi suvaitsemattomuuskin poistuu maailmasta.

Niin kauan kuin vielä näemme ihmisten tekevän vääriä tekoja, me helposti tuomitsemme heidät. Vasta sitten kun ymmärrämme ja hyväksymme ne teot heidän kehitykselleen vielä välttämättömiksi, herää meissä sääli, suvaitsevaisuus ja lempeys heitä kohtaan. Silloin myös näemme kuinka voimme heitä todella auttaa. Oikea teko tapahtuu välttämättömyydestä eli jumalaisesta tahdosta meissä. Siinä ei ole alempi persoonallinen tunne eikä järki ohjaamassa, vaan viisaus.

Kun puhdistunut ajatuksemme ja järkemme ottaa puhdistuneen tunteen syileilynsä, herää jumalainen tahto toimimaan meissä. Silloin teemme tekoja, jotka ovat tosihyviä, jumalaisen rakkauden inspiroimia.

Toimittajalta

Tietäjä 1920

Pekka Ervast

Minun ei tarvitse pitää pitkiä puheita Ruusu-Risti-seuran tehtävästä ja tarkoituksesta. Se selviää itse nimestä ja on elävästi kirjoitettuna kaikkien niiden sydämiin, jotka ylinnä kaikkea elämässä kaipaavat totuutta ja totuuden Jumalaa.

Nimi ”Ruusu-Risti” viittaa uuden seuran uskonnolliseen tehtävään: se tutkii kaikkia uskontoja ja mytologioja, saapuu tutkimuksissaan Jeesus Kristuksen mysteriöihin ja koettaa elää niiden hengessä. Se elvyttää siis kristinuskonkin varsinaisen hengen ja auttaa länsimaisia kirkkoja ymmärtämään opinkappaltensa vertauskuvallista, mystillistä ja salatieteellistä merkitystä. Hengen elävänä virtana se puhdistaa ja uudistaa uskovaisten sisäistä ja ulkonaista elämää.

Nimi ”salatieteellinen tutkimus-seura” viittaa siihen, että seuran jäsenet ovat läpeensä totuuden etsijöitä, tutkijoita ja löytäjiä, jotka tieteellisyyden periaatetta noudattaen ovat suvaitsevaisia kaikkia ihmisiä kohtaan, olkoon näiden uskonnollinen tai siveellinen vakaumus mikä tahansa. Se myös selvästi osoittaa, että seura ei rajoita tutkimuksiaan n. s. luonnontietoihin, eipä edes tavallisiin uskonnollisiin, filosofisiin tai historiallisiin tutkimusaloihin, vaan käsittelee sen ohella ja ehkä etupäässä kaikkia niitä n. s. salaisia tieteitä, joilta virallinen tutkimus kieltää tieteen arvon, kuten magiia, astrologiaa, spiritismiä j. n. e. Sanalla sanoen seura koettaa voimiensa ja kykyjensä takaa tutkia ei ainoastaan näkyväistä, vaan myös näkymätöntä maailmaa ynnä sen monenlaatuista ilmiötä ja voimia.

Tarvinneko minun edes mainita, että yhtenä tärkeänä tutkimushaarana, johon nimi ”Suomen” viittaa, on ajateltu oman kansamme kalevalaisen menneisyyden, sen

muinaisen viisauden ja tiedon elävä tutkiminen, samoin kuin tutustuminen sen nykyaikaisiin tietäjiin, niiden kykyihin ja oppeihin?

*

Tämä Ruusu-Risti on siis se yhtymä, jonka turvissa henkinen, teosofis-okkultinen työni tulee jatkumaan. Siinä ovat ne ystävät, jotka haluavat kuulla, mitä henkivalloilla mahdollisesti on sanottavana minun kauttani, - seikka, joka ei suinkaan merkitse, että seura olisi perustetu minua varten! Jos työskentelyni on merkityksestä Suomen kansalle (edes muutamille kansan yksilöille), kyllä se uomansa olisi löytänyt toisiinkin suuntiin. Jos se taas on merkityksetön, olisi turha sitä pönkittää. Olen nuoresta saakka ollut hengessäni täysin vapaa. Olen valmis millä hetkellä tahansa jättämään tämän maallisen elämän, jos ei minua täällä tarvita, ja uskon varmasti, että Karma minut kyllä täältä korjaakin, jos käyn hyödyttömäksi. Mutta olen myös valmis työtä tekemään, ponnistamaan ja kärsimään yhä edelleen, jos Mestari katsoo, että minun vähäpätöisestä ja puutteellisesta persoonastani on pienintäkään hyötyä Hänen suuressa ja ihanassa työssään.

Sentähden on selvää, että Ruusu-Ristillä on tarkoitus, joka tähtää kauas yli persoonallisuuksien. Uskon, että me näkyväiset ihmiset olemmekin korkeampien voimien ohjattavina ja käytettävänä. Uskon, että Ruusu-Risti-seura on pantu alulle näkymättömässä maailmassa ja että se vain löytää tällä fyysillisellä tasolla näkyväisen ilmaismuotonsa meidän kauttamme. Uskon, että se on siemen, elävä siemen, josta on kasvava ”iso tammi”. Uskon, että sen vaikutus tulee siunauksellisena ulottumaan laajalle ja kauas, ulkopuolelle Suomen rajojenkin. Uskon, - niin, mitä en uskokaan. Mutta usko näytättyy teoissa eikä vain sanoissa.

Miten voimme tietää elämän tarkoituksen?

Raimo Hätönen

Ymmärtääksemme paremmin elämää ja olemassaoloa sekä omaa olemustamme ja asemaamme suuressa maailmankaikkeudessa, luokaamme katseemme aivan kuin ulkoavaruudesta tätä maapalloamme eli Tellus-planeettaamme kohti. Mehän tiedämme, että tämä meidän avaruusaluksemme on yksi pienen pieni planeetta äärettömässä universumissa, maailmankaikkeudessa. Tämä meidän pallommehan kiertää soikion tai niin kuin myös sanotaan ellipsinmuotoista rataa auringon ympäri. Tätä kiertoaikaa nimitetään yhdeksi vuodeksi. Jos oikein muistan, on maapallon nopeus tällä kiertoradallaan noin 40 kilometriä sekunnissa. Vauhti on siis aika kova. Tämän lisäksi maapallo pyörii jatkuvasti myötäpäivään akselinsa ympäri. Tätä aikaa nimitetään vuorokaudeksi.

Täällä me siis kiidämme äärettömässä avaruudessa koko maapallon ihmiskunta kuin kodittomat vaeltajat. Tänne me synnymme ja aikamme täällä elettyämme, useimmiten muutaman kymmenen vuotta, taas häivymme pois täältä yhtä salaperäisesti kuin olemme tulleetkin. Keitä me olemme, mistä me tulemme, minne me menemme ja mitä varten olemme täällä nyt? Olemmeko me kodittomia, turvattomia, yksinäisiä ja hylättyjä vaeltajia täällä suuressa maailmankaikkeudessa vailla mitään järkevää tarkoituserää?

Tämänkertaisen esitelmämme nimi on siis ”Miten voimme tietää elämäme tarkoituksen”, ja tarkoituksemme on tässä tilaisuudessa tutkia ja tehdä selkoa siitä, mikä on elämän ja olemassaolon kestävä

perusta, se kallio, jolle me voimme yrittää hivuttautua silloin kun elämän merellä, jolla purjehdimme, laineet lyövät korkealle ja suuret vellovat mainingit ja hyökyaallot uhkaavat viedä meidät mennessään. Mikä on se majakka, joka näyttää meille valoa, kun tunnemme olevamme eksyneet väylältä ja karikolle ajautumisen vaara uhkaa? Mistä voimme löytää valoa sisäiseen pimeyteen kun tunnemme, ettei päivä paista eikä kuu kumota? Mikä on silloin oikea osoite, mistä voimme apua ja turvaa hakea? Mikä on se jokin, mikä tekee koko elämästä ja olemassaolosta mielekkään ja elämisen arvoisen? Mistä voimme löytää pysyvän onnen ja ilon, kun kaikki tuntuu tylsältä ja ontolta ja kukaan ihminen ei tunnu meitä ymmärtävän vaikeuksissamme?

Nämä kaikki kysymykset astuvat eteemme ainakin silloin, kun suuret vaikeudet, vastoinkäymiset ja kärsimykset meitä kohtaavat tai elämäme muutoin tuntuu turhalta, tylsältä ja tyhjältä vailla mitään järkevää tarkoitusta ja päämäärää. Kun tunnemme olevamme ylimääräisiä olentoja täällä maan päällä, kukaan ei meistä välitä, kaikki ovat kääntäneet selkensä. Tämä on varmaan monelle tuttua. Tai toisaalta, vaikka elämässämme ei vaikeuksia tai vastoinkäymisiä olisikaan, vaan kaikki päinvastoin olisi sujunut onnellisesti kuin itsensä. Voisimme tehdä ja harrastaa mitä vain uneksia ja kuvitella saattaisimme, ja kuitenkin kaiken tämän takaakin me etsimme ja kaipaamme joko tietoisesti tai tietämättämme jotain vielä suurempaa ja pysyvämpää onnea ja tyydytystä, joka antaisi meille pysyvän rauhan. Onnen kaipaaminen asuu meissä kaikissa. On luonnollista, että me toivoisimme, että sekä itsellämme että kaikilla ihmisillä olisi hyvä olla kaikin puolin. Tämä kaikkihan on liikkeellepanevana voimana koko ihmiselämässä. Onnea, tyydytystä, hyvän olon sekä turvallisuuden tunnetta me kaikki pohjimmiltamme kaipaamme.

Siitä muodostuu koko yhteiskunnallinen elämä mitä erilaisimpine muotoineen, pyrkimyksineen ja päämäärineen korkeinta kulttuurielämää myöten.

Nyt siis kysymme, mistä me löydämme oikean avaimen, jolla me voisimme sfinksin arvoituksen, elämän arvoituksen ja oman itsemme arvoituksen ratkaista niin, ettei meidän tarvitsisi välttämättä elämän kaikkia kiemuroita ja sotkuja kokea ja läpikäydä, joiden seurauksena on usein kuitenkin pettymys ja tyhjiys. Kuinka me pääsisimme elämän sokkeloisista labyrinteista selville vesille ja aavoille ulapoille purjehtimaan. Sillä mehän olemme oman aluksemme kapteeneita. Maailma on kyllä täynnä mitä erilaisimpia elämänselityksiä, ideologioita, uskonnollisia näkemyksiä jne. ja kaikki ne yrittävät omalla tavallaan selittää ihmisille, mitä elämä on ja mikä on sen tarkoitus. Maailma on tietoa tulvillaan. Valinnan mahdollisuuksia on paljon. Toinen sanoo sitä, toinen tätä. Osaako kukaan todella syvällisesti ja luonnon perimmäisiin tosiasioihin perustuen antaa vastauksen, joka tyydyttää etsivää järkeämme, ja joka vastaa sielumme syvimpiä kaipauksia. Kaikki tietenkin pohjimmiltaan tahtovat auttaa ja valistaa ihmisiä. Mitä tehdä, ketä kuunnella. Mitä mieltä itse olemme olemassaolon ja oman arvoituksemme edessä.

Onnellisessa asemassa olemme, jos löydämme toisen ihmisen, joka on kiinnostunut samoista asioista ja jonka kanssa voi yhdessä yrittää elämän ja olemassaolon arvoitusta ratkaista. Tällaisia tosi syvällisiä ajattelijoita lienee vielä suhteellisen harvassa. Vielä onnellisemmassa asemassa olemme, jos kohtaamme elämässämme todellisen tietäjän, suuremman tai pienemmän sellaisen, mutta kuitenkin ihmisen, joka on paljon ajatellut, etsinyt, ponnistellut, kamppaillut ja vihdoinkin vaikeuksien ja kärsimysten kautta löytänyt. Löytäneet sellaista, jota voisimme totuudeksi tai elämän todellisuudeksi tai todelliseksi elämäksi sanoa. Tällaisia ihmisiä, pieniä tietäjiä on Suomen kansassa ollut ja lienee tälläkin hetkellä. Voipa joku olla aivan lähelläkin, tuttavapiirissämme, vaikka asia ei kenties ole meille paljastunut. Sanon vielä kerran, että saamme kiittää kohtaloamme, jos tällaisen ihmisen tapaamme. Hän osaa näyttää meille tien valon lähteelle ja valaista oikeaa väylää, jos me vain haluamme häntä kuunnella. Eri asia sitten on, kuinka vakavasti me otamme häneltä saamaamme elämänviisautta. Tällaisia tilaisuuksia tulee harvoin, että näkevä saa taluttaa sokeaa. Harvoin kuulee tai tapaa missään sellaista elämänviisautta, joka tähtää korkealle ja joka perustuu luonnon ja olemassaolon syvimpien tosiasioiden

**On tärkeätä tietää, että elämällä ja olemassaololla on päämäärä. Yksikään ihminen ei ole vailla luonnon suunnitelmaa. Tämä päämäärä on saavuttaa pysyvä onni, jonka luonto, elämä itse on varannut sinulle, suurempi kuin voit nyt kuvitellakaan.
Sinun on vain opittava tuntemaan tätä olemassaoloa, itse elämän todellisuutta.**

Tietäjät, siis ihmiset, jotka ovat luonnon ja ihmisen syvimpiin salaisuuksiin vihkiytyneet, ovat kautta aikojen opettaneet:

Pysyvä onni ei ole laadultaan aineellista eikä itsekästä, persoonallista, vaan henkistä, tajunnallista.

Pysyvä onni on henkisen, kosmisen, tajunnallisen todellisuuden tuntemisessa.

tuntemiseen, ja joka todella herättää sisimmässämme vastakaikua ja täyttää syvimmat kaipauksemme. Onneksi on nykyään olemassa melko monipuolista todellista elämänviisautta käsittelevää kirjallisuutta, josta voi saada selvyttä ja valaistusta elämän arvoitukseen.

Jos me sitten kysyisimme tällaista tietäjää kertomaan meille mitä elämä on, hän voisi vastata esimerkiksi näin: On tärkeätä tietää, että elämällä ja olemassaololla on päämäärä. Yksikään ihminen ei ole vaillo luonnon suunnitelmaa. Tämä päämäärä on saavuttaa pysyvä onni, jonka luonto, elämä itse on varannut sinulle, suurempi kuin voit nyt kuvitellakaan. Sinun on vain opittava tuntemaan tätä olemassaoloa, itse elämän todellisuutta. Nythän me yleensä etsimme onnea ja tyydytystä sellaisista asioista, jotka eivät voi kestää pysyvästi, vaan ovat ennemmin tai myöhemmin katoavia ja haihtuvia. Niihin me ennen pitkää kuitenkin kyllästymme ja väsymme ja alamme taas kaivata uutta tyydytystä jostakin toisesta asiasta ja näin olemme ainaisessa oravanpyörässä.

Tietäjät, siis ihmiset, jotka ovat luonnon ja ihmisen syvimpiin salaisuuksiin vihkiytyneet, ovat kautta aikojen opettaneet: Pysyvä onni ei ole laadultaan aineellista eikä itsekästä, persoonallista, vaan henkistä, tajunnallista. Pysyvä onni on henkisen, kosmisen, tajunnallisen todellisuuden tuntemisessa. Onnessa on siis kysymys tajun-

nallisesta olotilasta ihmisessä. Henkisissä asioissa on puolestaan kysymys tajunnallisista asioista alusta loppuun.

Edellä sanoimme, että todellinen pysyvä onni ja korkein hyvä on laadultaan häviämätöntä, pysyvää ja sen saavutamme siinä määrin kuin opimme tuntemaan kaikkiallista, ikuista, kosmista, tajunnallista, todellista elämää, joka on ajasta, paikasta ja olosuhteista riippumaton. Vanha viisaus sanoo, että tuntemalla itseämme, opimme tuntemaan olemassaoloa. Vanhat kreikkalaiset sanoivat: Ihminen, tunne itsesi. Tämän lauseen kerrotaan olleen kirjoitettuna Delfoin oraakkelitemppelin pääsisäänkäynnin yläpuolella. Siis tuntemalla itsemme opimme tuntemaan muita ihmisiä ja itse elämän todellisuutta. Vanha viisaus sanoo myös, että ihminen on mikrokosmos, pienoismaailma, ja ympäröivä maailma on makrokosmos, ja että ihmiseen on kätkeyty kaikki tieto ympäröivästä makrokosmoksesta. Toisaalta sanotaan myös uskonnollisella kielellä, että ihminen on jumalan kuva tai ihminen on luotu jumalan kuvaksi, mikä juuri tarkoittaa, että ihmiseen on kätkeyty kaikki luonnon jumalaiset kyvyt ja ominaisuudet. Edelleen sanotaan uskonnollisella kielellä, että jumalan valtakunta tai taivasten valtakunta on meissä. Siis jumala on meissä ja meidän ulkopuolellamme, kaikkialla.

Tämä kaikki tarkoittaa ihmistä mikrokosmoksena makrokosmoksessa. Elämän ja

Luonnon todellisuus on siis olemukseltaan henkistä, kosmista tajuntaa ja tietoisuutta. Jokainenhan on kuullut, että ihminen on olemukseltaan paitsi kehollinen ja sielullinen eli persoonallinen olento, että me todelliselta kuolemattomalta olemukseltamme olemme nimenomaan henkisiä, jumalaisia olentoja. Ja mikä on henkiolento? Mitä se tarkoittaa? Se tarkoittaa, että ihmisen todellinen olemus on yhtä kosmisen todellisuuden eli jumalan kanssa. Me emme voi sitä muuten tietää kuin kokemalla ja elämällä itse sitä, niin kuin kaikki ne tietäjähmiset, joista olemme edellä puhuneet, ovat kokeneet ja eläneet. Tästä ikuisesta, aina ja kaikkialla läsnä olevasta kaikki sisäänsä ja syliinsä sulkevasta kosmisesta perusvoimasta on eri aikoina ja eri kulttuureissa käytetty erilaisia nimityksiä, jotka kaikki tarkoittavat samaa asiaa: Jumala, jumalan valtakunta, kosminen tajunta, logos-tajunta, henkinen todellisuus, kaikkiallinen elämänhenki, ykseystajunta, kaikkisyhteys, taivaallinen isä, ikuinen elämä, yliminä, Kristus-minä, nirvana, maailmansielu, Buddha-tila jne.

Nyt iskemme asian ytimeen ja sanomme

Niin kuin kirjoitettu on: Omistakaa se valtakunta, joka on valmistettu teille jo maailman perustamisesta lähtien. Tätä totuuden valtakuntaa meitä on kehotettu etsimään ja voisimme lisätä myös löytämään ylinnä kaikkea, niin kaikki muutkin asiat sen ohessa järjestyvät oikealla tavalla.

siis, että jos tahdomme tietää mitä elämä on ja mikä ihminen on, missä piilee ihmisen pysyvä onni, jos tahdomme tietää, mitä on todellinen rakkaus ja veljeys, kuinka voitamme kuoleman ja kuolemanpelon sekä muut pelkotilat, mitä on ikuinen elämä, mikä on lopulta ihmisen ainoa turva ja pelastus elämässä, miten voitamme huolem-

me ja vaikeutemme ja mistä saamme uutta todellista elämänuskoa ja korkeinta inspiiraatiota, kun masennus vaivaa ja elämänhalu on nollilla, niin ainoa ratkaisu on päästä tietoiseen yhteyteen tämän kaiken voittavan hyvän voiman eli kosmisen todellisuuden kanssa. Muita vaihtoehtoja ei ole olemassa. Siinä on lopullinen vastaus kaikkiin kysymyksiin ja ongelmiin. Siihen uppoutuu kaikki, tarkasteltiinpa asioita miltä kannalta tahansa. Silloin tiedämme olemassaolon kosmisen ohjelman ja tunnemme pääpiirteittäin maailmankaikkeuden rakenteen. Pääsemme osallisiksi sellaisesta viisaudesta ja tiedosta, jota ei voida sanoin ilmaista. Tajuamme maailmankaikkeuden kauneutta, sopusointua, rauhaa ja kaiken yhteenkuuluvuutta kaiken yhdeksi kokonaisuudeksi yhdistävässä äärettömässä rakkaudessa ja autuudessa. Tätä kaikkea meidän jokaisen on mahdollista kaivata, etsiä, löytää ja kokea, sillä se kuuluu luonnon järjestykseen ja suunnitelmaan. Niin kuin kirjoitettu on: Omistakaa se valtakunta, joka on valmistettu teille jo maailman perustamisesta lähtien. Tätä totuuden valtakuntaa meitä

on kehotettu etsimään ja voisimme lisätä myös löytämään ylinnä kaikkea, niin kaikki muutkin asiat sen ohessa järjestyvät oikealla tavalla.

Mutta kuinka toisin asiat yleensä ovatkaan elämässämme. Yleensä me etsimme itsellemme pientä ja itsekästä, vaikka luonto panee parastaan ja tarjoaa meille korkein-

ta hyvää. Niin, kaikki on vapaaehtoista ja jälleensyntyvinä olentoina meillä on seuraavassa maanpäällisessä elämässä, levätyämme ja seulottuamme ja sulateltuamme välillä kuolemanjälkeisissä tiloissa kuluneen maanpäällisen elämän kokemukset, taas uusi mahdollisuus etsiä ja löytää sekä yrittää päästä itsetietoisiksi kansalaisiksi tässä Elämän Isän kuningaskunnassa. Peli ei siis suinkaan ole menetetty, ja luonto hyvydessään antaa meille aina uuden mahdollisuuden yrittää, kunnes luonnon jumalainen suunnitelma kohdaltamme toteutuu.

Olemme nyt puhuneet olemassaolon korkeimmista ja pyhimmistä asioista. On syytä korostaa, että kun puhumme elämän henkisestä todellisuudesta, emme suinkaan ensisijaisesti tarkoita sillä elämää niin sanotussa tuonpuoleisessa, siis elämää, jota voimme elää vasta kuolemanjälkeisissä tiloissa. Meidän on koettava, elettävä ja toteutettava tätä kosmista elämää juuri nimenomaan tässä fyysisessä maailmassa, jos me aiomme elää sitä myös kuolemanjälkeisissä tiloissa. On tärkeätä huomata tämä näkökohta. Kuoleman jälkeen emme siihen muutoin kykene, vaan kuolemanjälkeinen elämämme kuuluu silloin vain oman persoonallisuutemme merkeissä. Tämä on nyt mitä tärkeintä aikaa, kun olemme täällä fyysisessä maailmassa. Nyt on otollinen aika. Nyt voimme etsiä ja löytää tämän ikuisen elämän ja toteuttaa sitä, jos aiomme sitä elää ja toteuttaa kuoleman jälkeen. Lisäksi on syytä varoittaa eräästä seikasta. Kun puhumme henkimaailmasta ja hengen maailmasta, on tärkeätä tietää ja ymmärtää, että nämä kaksi, henkimaailma ja hengen maailma eroavat toisistaan kuin yö päivästä tai aurinko kuusta. Tähän tietämättömyyteen on moni totuudenetsijä kompastunut kohtalokkain seurauksin. Molemmat maailmat ovat kyllä todellisuuksia, henkimaailma omalla tavallaan.

Henkimaailma mitä erilaisimpine eri

suuntiin tempovine voimineen, pyrkimyksineen ja inspiraatioineen vastaa ihmisen sokkeloista alitajuntaa ja katoavaista sielullista, persoonallista olemuspuolta, kaikkine useinkin varsin itsekkäine pyrkimyksineen. Hengen maailma sitä vastoin edustaa ihmisen korkeamman päivätajunnan turvallista maailmaa sekä ihmisen korkeampaa todellista kuolematonta jumalaista olemusta. Sen inspiraatiot ja pyrkimykset ovat aina ylevät, jalot, puhtaat ja täysin epäitsekkäät. Sinne ei henkimaailman useimpien asukkien ja olentojen tajunta ja tietoisuus yllä. Nyt ovat jotkut ihmiset etsiessään totuutta, ikuista todellista elämää, tietämättään kolkuttaneetkin henkimaailman ovelle, vaikka oikea osoite olisi ollut kolkuttaa hengen maailmaan eli taivasten valtakunnan ovelle, kuten meitä on kehotettu tekemään. Sillä seurauksella, että he ovatkin joutuneet tekemisiin henkimaailman sellaisten alemmanlaatuisten olentojen ja voimien kanssa, jotka eivät sääliä tunne ja joista, jouduttuaan heidän liimapuikkoonsa, on vaikea päästä irti.

Kokemus on siis osoittanut, että meidän ei tule puhdistamattomine persoonallisuuksinemme ensisijaisesti tutkia henkimaailmaa ja pyrkiä sen yhteyteen. Päinvastoin meidän on vaimennettava sen äänet itsesämme, ettei se pääsisi meissä puhumaan, ja voitettava sen moninaiset inspiraatiot ja voimat, jotka ovat laadultaan useimmiten hyvin itsekkäitä ja alhaisia. Sieluumme on saatava rauha ja hiljaisuus, jotta siinä voisi kuulua vain hengen ääni, korkeamman minän ääni, joka aina inspiroi meitä hyvyteen, jalouteen, puhtauteen, kauneuteen ja epäitsekkyyteen. Tällä kaikella emme tarkoita, ettei meidän tulisi ollenkaan tutkia henkimaailmaa ja kuolemanjälkeisiä tiloja. Päinvastoin, jos me tahdomme niistä jotain tietää, niitä on nimenomaan itse tutkittava. Mutta huomattaamme asioiden oikea ja turvallinen järjestys: Etsikää ensin juma-

lan valtakuntaa, sen oikeamielisyyttä, niin kaikki muukin tieto meille tulee sen ohessa. Korkeimpaan eettisyyteen, rakkauteen, totuuteen ja hyvyyteen pyrkivä tie on turvallinen ja sitä kulkien meille tihkuu hiljalleen tietoa ja näkemystä henkimaailmankin olemuksesta ja ihmisen kuolemanjälkeisistä tiloista. Vähitellen alemman luontomme puhdistuessa, me voimme yhtyä todelliseen

Tietoinen elämä ikuisessa, kaiken yhdistävässä henkisessä todellisuudessa on ennen kaikkea tietoista rakkauden ja veljeyden toteuttamista. Silloin palveleminen ei ole ikävää, muodollista velvollisuuksien täyttämistä, vaan vapaaehtoista ja suurinta iloa ja riemua. Rakkaus on kosmoksen perusta, kosminen kaiken läpäisevä, ikuinen, häviämätön perusvoima.

kuolemattomaan olemukseemme, Kristukseen meissä, ja meistä tulee todellisia valkoisen tien tietäjiä, jotka opimme tuntemaan elämän ja kuoleman salaisuudet. Silloin meidän on turvallista ja luvallista tutkia kuolemanjälkeisiä tiloja, sillä se tapahtuu rakkauden ja auttamisen nimeen.

Vaikka edellä olemme puhuneet Jumalasta, Kristuksesta, taivasten valtakunnasta ja muista termeistä, joita on yleensä totuttu käyttämään uskonnollisten asioiden yhteydessä, niin loppujen lopuksi kysymys ei ole uskonnollisista asioista, varsinkaan mitä nykyään yleensä uskonnolla ymmärretään. Kysymys on elämän ja luonnon tosiasioista nimitimmepä niitä sitten millä nimillä tahansa. Luonnossa ei ole nimilappuja valmiiksi, vaan me ihmiset olemme antaneet tietyille asioille ja käsitteille tietyt nimet. Voisimme puhua tässä yhteydessä vaikkapa puhtaasta luonnontieteestä, jos tahdomme kuvata asian olemusta. Mitä tulee uskontoon, on se ollakseen todellista, oltava

tosiasioihin perustuvaa tiedettä, jota olemme itse tutkineet ennen kuin me voimme mitään tietää, eikä mitään epämääräistä uskomusta tai olettamusta asioista, joista luulemme, ettei ihminen voikaan mitään tietoa saada.

Näitä asioita tutkivaa tiedettä on myös nimitetty okkultistiseksi tieteeksi tai salatieteeksi tai salaisiksi tieteiksi sekä myös

kuninkaalliseksi tieteeksi. Tämä tiede on tieteistä korkein. Se tutkii kosmoksen olemusta ja rakennetta, ihmisen olemusta sekä muita luonnon perimmäisiä totuuksia. Tämän tieteen harjoittajia on kautta aikojen nimitetty okkultisteiksi, salatieteilijöiksi tai mystikoiksi. Näitä okkultististen tieteiden tutkimustuloksia voisimme nimittää vaikkapa jumalviisaudeksi eli teosofiaksi, mikä on kuvaava ja hyvin valittu nimitys. Kuten edellä on jo todettu, nimistä ei kannata kiistellä. Pääasia on, että ymmärretään, mistä on kysymys, siis luonnon perimmäisistä tosiasioista.

Näiden luonnon perimmäisten salaisuuksien tutkiminen edellyttää määrätyn tien kulkemista. Tämä tie on itse elämän tie, esoteerinen, sisäinen, älyllis-eettinen itsekasvatuksen tie. Sitä on myös sanottu kaidaksi tieksi, joka johtaa Jumalan ja ihmisen olemuksen sekä muiden näkymättömien luonnonvaltakuntien tuntemiseen. Ihmisen ja Jumalan olemuksen tutkimisesta

ja sen toteuttamisesta on lähinnä kysymys. Näitä asioita on siis itse kunkin tutkittava, jos aikoo niistä jotain todellista tietoa saada, eikä tämä tieto ole teoriaa, vaan elävää elämää henkisessä todellisuudessa.

Kaiken, mitä edellä olemme puhuneet elämän todellisuudesta, onkin oltava ja tul-tava käytännön elämäksi. Muutoin se on vain teoriaa ja aivovoimistelua. Voi olla, että vaatii aika paljon, ennen kuin ymmärrämme edes järjellämme älyllisesti ja teoreettisesti näitä asioita mistä siinä on kysymys. Tietoinen elämä ikuisessa, kaiken yhdistävässä henkisessä todellisuudessa on ennen kaikkea tietoista rakkauden ja veljeyden toteuttamista. Silloin palveleminen ei ole ikävää, muodollista velvollisuuksien täyttämistä, vaan vapaaehtoista ja suurinta iloa

temisen rinnalla. Aikanaan tulee varmaan-kin jokainen kokemaan ja tietämään tämän saman, että kosmisen ikuisen rakkauden tunteminen, sen kanavana oleminen ja sen toteuttaminen on loppujen lopuksi elämän tärkein ja ainoa tavoittelemisen arvoinen asia. Rakkaus on siis kaiken A ja O.

Kuinka me kaikki sitten voisimme oppia tuntemaan tätä rakkautta, jotta me kykenisimme todellisella tavalla rakastamaan? Esimerkiksi suurten edellä kulkijoiden ja rakkauden kyvyssä pitkälle kehittyneiden ihmisten antamia ohjeita ja neuvoja noudattamalla. Tämä itsekasvatuksen tie on älyllisen kehityksen ohella laadultaan ennen kaikkea eettinen, koska kosminen todellisuus, jonka syvin ominaisuus on rakkautta, on olemukseltaan syvästi eettinen. Pätevim-

Ihmisen kyvyt ovat moninaiset, mutta rakkauden kyky on korkein. Rakkaudessa on suurin onnemme ja rakkauden inspiroimassa auttamisessa ja palvelemisessa korkein tyydytyksemme. Rakkaus on kyky työskennellä toisten onnen puolesta. Kosminen, ikuinen, kaiken voittava rakkaus on oleva elämämme kestävä perusta, joka kestää sekä elämässä että kuolemassa. Onnen salaisuus on rakkauden salaisuus.

ja riemua. Rakkaus on kosmoksen perusta, kosminen kaiken läpäisevä, ikuinen, häviämätön perusvoima. Eräs historiasta tunnettu henkilö on sanonut tästä asiasta omasta kokemuksestaan: Vaikka minulla olisi mitä vain tai itse olisin sitä tai tätä, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Siinä on juuri sanottu se totuus, mihin tulee pyrkiä. Tämä samainen historian henkilö sanoi edelleen omien kokemustensa perusteella niinkin voimakkaasti, että kaikki muu on roskaa tämän kosmisen rakkauden tun-

mät ja korkeimmat elämän eettiset ohjeet ja ihanteet ovat niin sanotussa Vuorisaarnassa. Vuorisaarnan käskyt ja muut elämänohjeet muodostavat Ruusu-Ristiläisen elämänym-märryksen perustan ja kulmakiven. Se on juuri se etiikka, joka kuvaa kosmisen todellisuuden eli taivasten valtakunnan elämää ja sen syvimmän salaisuuden, rakkauden, olemusta. Kaiken voittavaa hyvyyttä, kaiken voittavaa puhtautta, täydellistä totuudessa ja rehellisyydessä elämistä, täydellistä anteeksiantoa ja rauhallisuutta sekä kaiken

voittavaa ja kaikkiin kohdistuvaa rakkautta.

Ihmisen kyvyt ovat moninaiset, mutta rakkauden kyky on korkein. Rakkaudessa on suurin onnemme ja rakkauden inspiroimassa auttamisessa ja palvelemisessa korkein tyydytyksemme. Rakkaus on kyky työskennellä toisten onnen puolesta. Kosminen, ikuinen, kaiken voittava rakkaus on oleva elämämme kestävä perusta, joka kestää sekä elämässä että kuolemassa. On-

nen salaisuus on rakkauden salaisuus. Meidän todellinen, ikuinen, pysyvä onnemme kasvaa siinä määrin kuin me kykenemme rakastamaan ja toisten onnen puolesta työskentelemään. Tämä on todellista ja tietoista jumalan ja lähimmäisten palvelemista. Silloin toteutuu mitä kirjoitettu on: Rakasta Jumalaa ylinnä kaikkea ja lähimmäistä niin kuin itseäsi, sillä se on elämän lain täyttymys. Tämä on oleva ihanteemme ja päämäärämme.

TUTUSTUMISTARJOUS

RUUSU-RISTI -lehden uusille tilaajille.

Vuoden -09 vuosikerta puoleen hintaan: 12,50 €.

Lisäksi lähetämme joulukuun lehden tilaalahjana ilmaiseksi.

**Nyt edullinen tilaisuus liittyä
mielenkiintoisen lukupakettimme
lukijapiiriin!**

Tilaukset: www.ruusuristi.net

Tilajapalvelu: ma ja ke klo 18.00 - 19.00

puh. 050-527 0810

Posti: Ruusu-Risti Ry/Lehti

Merimiehenkatu 31

00150 Helsinki



Kirjaesittely

Jouni Marjanen

Eeva Rissanen, Niilo Rissanen, Sylvi Pöyry

Kalevalatutkimuksia

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura r. y.

2009

244 sivua

Kalevalatutkimuksia koostuu pääosin Eeva Rissanen, Niilo Rissanen ja Sylvi Pöyryn 1980-luvulla pitämistä esitelmistä. Kirja on hyvä johdatus Pekka Ervastian *Kalevan avaimien* ja muihin Kalevala-aiheisiin kirjoituksiin. Voihan olla että se ajallisesti nykyaikaa lähempänä voi toimia siltana Ervastian kohta sata vuotta vanhaan teokseen. (Vuonna 2016 on juhlavuoden paikka!) Itsekin tutustuin yli 30 vuotta sitten Ervastian Kalevala-tutkimuksiin ensin Uno Poreen *Kalevan arvoitus* -kirjan (1973) kautta.

Kalevalatutkimuksia ei ole pelkkää Ervastian ajatusten toistoa. Eeva Rissanen käyttää lähde-teoksina myös Martti Haavion ansiokkaita kirjoja *Väinämöinen* (1950) ja *Suomalainen mytologia* (1967), joista hän löytää Ervastian näkemysten tueksi monenlaista aineistoa. Näin käy esimerkiksi maailmanmuna-myytin kohdalla. Muinaisten kansojen maailmanmunamyytti oli elävää uskontoa Karjalassa vielä 1800-luvun alkupuolella. Todisteeksi Rissanen lainaa Jacob Fellmanin, papin ja kansantieteilijän, muistiinpanoa vuodelta 1828. ”Fellman kierteli Vienassa ja kertoo kysyneensä eräältä vanhalta mieheltä, mitä tämä arveli maailman luomisesta. Ukko vastasi: ’Kah, pyhä veli, meillä on sama usko kuin teillä. Kokko lenti pohjosesta, pani munan Väinämöisen polven päälle ja loi siitä maailman. Niinhän tekin uskotte.’ Saattaa kuvitella Fellmanin hämmästyksen, ja hän päivittelikin, kuinka kansan käsitykset olivat kovin vanhoja ja alkuperäisiä.” Samassa luvussa Rissanen sanoo, että *Dzyanin kirjan* runo on vanhin teksti, jossa maailmanmuna esiintyy. Tämä on ehkä liian rohkeasti sanottu, koska emme tunne *Dzyanin kirjan* runoja muualta kuin Blavatskyn *Salaisesta opista*, joka julkaistiin 1888. David Reigle, joka on tutkinut *Dzyanin kirjan* runojen alkuperää, arvelee, että ne ovat peräisin kadonneesta *Mūla-Kālachakratantrasta*. Kālachakra-kirjallisuus taas syntyi Intiassa noin 1000 jKr. Tietenkin niiden aatteet voivat olla vielä vanhempia, mutta samaa voi sanoa sitten kaikista muistakin kirjoituksista. Luvussa ”Lilith, Loviatar ja Pandora” E. Rissanen aiheena on runo, jota Ervastian teoksissa ei lainkaan käsitellä, nimittäin ”Yhdeksän taudin syntyä” (Kalevalan 45. runo). Tässä hän tukeutuu Haavion *Suomalaiseen mytologiaan*.

Niilo Rissanen kulkee osin samoja polkuja kuin Eeva Rissanenkin. Luvussa ”Väinämöinen ja Antero Vipunen” hän lausuu helposti unohtuvan totuuden: ”Filosofiset, teologiset maailmanselitykset ja älyllinen metafysiikka eivät yleensä kuulu lainkaan alkuperäisten uskontojen ensi sisältöön.” Suurimpien opettajien silmämääränä on ollut ihmisten henkinen herättäminen. Esim. Buddha yritti tyrkkiä ihmisiä kohti valaistumista. Se vähäinen metafysiikka, mitä hänen puheissaan ilmenee, edustaa usein hänen puhelumppaniensa hindulaista maailmankuvaa. Myöhemmin sitten buddhalaiset oppineet ovat rakentaneet näistä tiedon siruista oppirakennel-

mia. Vaikka kaikkien teosofisen liikkeen eri haarautumien oppien alkulähteenä on Blavatskyn kirjallinen tuotanto, etenkin Salainen oppi, Blavatsky itse vältti kaikkea dogmaattista aatemuodostelua. Ainoana sellaisena voi pitää hänen pitäytymistään seitsemän periaatteen aatteeseen.

N. Rissanen toistaa Ervastin lauseen, että Lönnrot oli viimeinen suuri runonlaulaja. Tämä hän oli ennen aikaisesti sanottua, sillä Lönnrotin kuoleman jälkeen vaikutti vielä useita suuria epiikan taitajia, sellaisia kuin Miihkali Perttunen ja Jyrki Malinen. Luvussa ”Kalevalan mysteeritietoa” N. Rissanen sanoo: ”Tiedossani ei ole, onko tutkimuksella pystytty selvittämään tarkemmin eri runokokonaisuuksien ajallista ja paikallista alkuperää.” Sille, jota tämä aihe piiri kiinnostaa, kerrottakoon, että Martti Haavion oppilas Matti Kuusi on näitäkin puolia tutkinut. Paikallista alkuperää käsittelee hänen tutkimuksensa Sampo-eepos (1949). Eri runojen ikää hän käsittelee teoksessa Suomen kirjallisuus I. Kirjoittamaton kirjallisuus (1963).

Kalevalatutkimuksia-kirjan kirjoittajat kiittävät Matti Kuusta siitä, että hän on antanut tunnustusta Ervastin Kalevala-tutkimuksille. Kuusi on sanonut mm: ”Pekka Ervastin intuitio oli usein tarkkanäköistä”. Tämä tarkkanäköisyys on käynyt ilmi muillekin, jotka ovat tutustuneet alkuperäisiin kansanrunoihin, niihin, joiden pohjalta Lönnrot sommitteli Kalevalan.

Luvussa ”Vaakalintu valke’inen” N. Rissanen käsittelee vaakalinnun arvoitusta. Siinä hän viittaa Aimo Turusen kirjaan Kalevalan sanat ja niiden taustat (2. painos, 1981), jonka mukaan vaakalintu on shamaanin apueläin, jonka hahmoon hänen haamusielunsa voi tarpeen tullen pukeutua. Kalevan runojen kannalta tulkinta on varmaan oikea, vaikka etymologinen sanakirja Suomen sanojen alkuperä (3 R-Ö, 2000) kumoaakin itse sanan selityksen. Kyseisen teoksen mukaan vaakalintu-sanana vaaka voi olla vaa’as-sanana muunnos. Vaa’as taas tarkoittaa kipua, myyttistä tulta tai vettä. Tähän arveluun sopii hyvin Rissanen lainaama Kalevalan säe ”Taop’ on tulinen kokko, vaakalintu valke’inen”. Muita N. Rissanen käsittelemiä aiheita ovat mm. Tulen synty -runo, Päivän poika ja Sampsa Pellervoinen.

Kirjan kolmas kirjoittaja Sylvi Pöyry on edustettuna kolmella esitelmällään. Luvussa ”Pekka Ervast ja Kalevala” on ilmeisen virheellinen tieto: ”On laskettu, että Salaisessa Opissa on eniten lainauksia intialaisesta Purana-epoksesta ja toiseksi eniten Kalevalasta.” W. Emmette Coleman, joka on asiaa tutkinut, sanoo, että kaksi Salaisessa opissa eniten lainattua teosta ovat H. H. Wilsonin Vishnu Purâna ja Alexander Winchellin World-Life. Kabbala-aiheisista teoksista on myös runsaasti otteita. Arvelen että alkuperäisessä väitteessä onkin puhuttu kabbalasta eikä Kalevalasta.

Samassa luvussa Pöyry sivuaa tärkeitä kysymyksiä. Ruusuristiläiset ovat toivoneet tieteen edustajien antavan tunnustusta Ervastin Kalevalan avaimelle. Tiedemaailman taholla taas on mielenkiinto tyssännyt siihen, että Ervast käyttää lähdeveksenä Lönnrotin Kalevalaa eikä alkuperäisiä kansanrunomuistiinpanoja, jotka on julkaistu laajana kirjasarjana Suomen Kansan Vanhat Runot. Pöyry kirjoittaa: ”Kaarle Krohnin esittämä kysymys: ’Miksi ei teosofienkin tutkimus käänny alkuperäisten lähteiden, Suomen kansan vanhojen runojen puoleen?’ ei Ervastille ollut suinkaan vieras. Asiasta oli teosofien keskuudessa keskusteltu. Tutustuminen näihin vanhoihin runoihin, jotka täyttävät kolmekymmentä vankkaa nidettä sekä niiden käyttäminen lähdeaineistona aiheuttivat ja aiheuttavat yhä melkoisia ajallisia ja taloudellisia vaikeuksia.” Tosiasia on kuitenkin, että sinä aikana, kun Ervast kirjoitti Kalevalan avainta (kirja valmistui 1916), ei vielä ollut julkaistu kuin vasta kolme tai neljä osaa Vanhoja Runoja: Vienen runot 1-2 (1908) ja Länsi-Inkerin runot 1 (1915). Länsi-Inkerin runot 2 ilmestyi 1916. Tärkeät Raja- ja Pohjois-Karjalan tosinnot julkaistiin vasta 1929. Yksi syy siihen, että Ervast käytti Kalevalaa tutkimuksensa lähteenä, oli varmaan se että se kuitenkin oli suurelle yleisölle tuttu teos. Teo-

sofisissa looseissakin Kalevala oli kätevämpi opiskelukirja kuin nuo tiiliskiven kokoiset järkäleet, joissa oli parhaimmillaan toistasataa eri versiota samasta runosta. Olisi tarvittu valikoimaa, jossa olisi ollut painettuna mytologian ja okkulttisen tiedon kannalta oleelliset runotoisinnot. Nythän tätä puutetta ei enää ole. Allekirjoittanut on julkaissut 2001 kirjan Suomen kansan jumalrunoja, joka sisältää tärkeimmät myyttiset runot parhaimpien runonlaulajien esittämässä muodossa.

No onko siten Kalevan kertomuksilla ja kansan alkuperäisten runojen tarinoilla oleellista eroa? On. Tässä luettelo joistakin:

- Maailmansyntyrunon toisoinnoissa ei esiinny lainkaan Ilmatarta, lintu munii munan Väinämöisen polven päähän.
- Niissä kahdessa lyhyessä muistiinpanossa, joiden pohjalta Lönnrot laati kuvauksen Väinämöisen synnystä, ei Väinämöisen isänä mainita tuulta.
- Kansanrunoissa kerrotaan että Joukahainen lupasi Väinämöiselle puolisosiksi sisarensa, mutta ei kerrota mitään sisaren reaktiosta. Ainon itsemurhasta kertova runo ei kuulu Väinämöisrunojen piiriin; niissä ei kosijana ole Väinämöinen.
- Kansanrunoissa ei ole kerrottu, mitä tietoja Väinämöinen Antero Vipuselta sai. Vipusen maailman synnystä kertovan laulun sisältö on Lönnrotin sepittäjä.
- Lemminkäisestä ja Sampsasta kertovissa runoissa ei Väinämöinen esiinny.
- Jos kolminaisuutta haluaa alkuperäisistä runoista etsiä, kysymykseen tulee Väinämöinen, Ilmarinen ja Joukahainen – tässä järjestyksessä.
- Kalevalan lopussa oleva Väinämöisen ennustus ”Annanpas ajan kulu...” on Lönnrotin kynästä.
- Lönnrot on poistanut runoista Väinämöisen jumaluuteen liittyvät viittaukset.

Romuttavatko nämä tiedot Ervastian Kalevala-tulkinnat? Joissain tapauksissa – ehkä vain muodollisesti – toisissa tapauksissa ne jopa tukevat niitä. Jos joku on kiinnostunut, mistä kansanrunosta mikin Kalevan säe on peräisin, hänelle suosittelen Väinö Kaukonen teosta *Elias Lönnrotin Kalevalan toinen painos* (1956). Uskoisin, että kansanomaisiin runoihin perehtyminen syventää *Kalevan avaimen* ja Ervastian muiden Kalevaa käsittelevien tekstien ymmärtämistä.

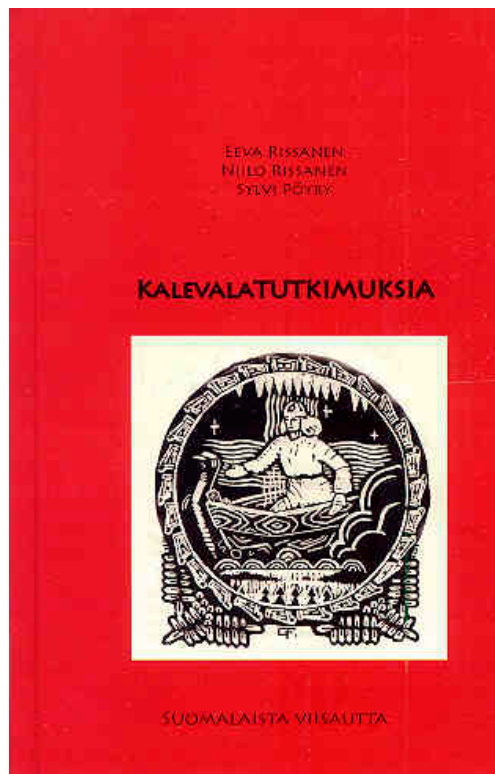
Luvussa ”Kalevalan arvoituksia” Pöyry nostaa erään esiin vähälle huomiolle jääneen ansiokkaan kansanrunoutentutkijan: ”1960-luvulla ilmestyi maassamme kaksi laajaa ja merkittävää mytologian tutkimusta. Kummankin teoksen nimenä on ”Suomalainen mytologia”, mutta niiden tekijät, Iivar Kempainen ja Martti Haavio eivät tainneet edes olla tietoisia toistensa tutkimuksista, ainakaan he eivät niihin kertaakaan viittaa.” Kyllä he olivat toisistaan tietoisia. Syytä heidän tietämättömyyteensä voi hakea siitä tosiasista, että Haavio oli akateemisen kansanrunoutentutkimuksen ykkösmies, kun taas Kempainen oli epäoikeutetusti tuomittu harhappiseksi. Onhan hänen tutkimuksissaan joitakin huonosti perusteltuja päätelmiä, mutta niin on niitä Haaviollakin.

Luvussa ”Sanaksi tullut maailmanjärjestys” Pöyry tuo esiin sitaatin, joka kuvastaa Ruotsin vallan ajan papiston asennetta runolauluihin. Se selittää hyvin sen, miksi kalevalainen runolaulu katosi Länsi-Suomesta aiemmin kuin Karjalasta. ”Runonlaulaja ’runoi’ mainitaan ensimmäisen kerran suomalaisen virsikirjan esipuheessa v. 1580. Jaakko Finno kertoo ihmisten pidoissa ja matkoilla laulavan ajan kuluksi ja iloksi, keskenään kilpaillen jumalattomia, häpeällisiä ja naurettavia virsiä. ’Piru, kaiken riettauden pesä ylösherätti heidän runoi’ansa ja laulajansa ja takoi

heidän suuhunsa juuri soveliaita sanoja, niin että äkist ja selpäst wirsiä cocon saidh ja teid', hän kirjoittaa.”

Luvussa ”Kalevalan arvoituksia” Pöyry kertoo Kalevalan ilmestymisen saamasta vastaanotosta: ”Kalevalan ensimmäinen painos oli vain 50 kappaletta: niistä Lönnrot sai tekijänpalkkioksi 50 kappaletta ja jäljelle jääneiden 450 teoksen loppuunmyyminen kesti lähes 12 vuotta. Sivistyneistömme oli ruotsinkielistä. Maan ainoa suomenkielinen sanomalehti ”Sanansaattaja Wiipurista” julkaisi Kalevalan ilmestymisestä lyhyen, kuivan uutisen, jossa sekä eepoksen että Lönnrotin nimi oli väärin kirjoitettu.”

Ervastin Kalevala-tutkimusten kausi rajoittui Teosofisen Seuran aikaan. Talvella 1910–1911 hän piti ensimmäiset Kalevala-aiheiset luentonsa. 1916 Ervast julkaisi kirjansa Kalevalan avain ”Suomalaista salatiedettä” -sarjan ensimmäisenä kirjana. Sarjan toisena osana Ervast julkaisi 1918 pamfletin Onko Kaleva ”pyhä” kirja? Sarjan kolmas teos oli 1921 Ruusu-Ristin palstoilla julkaistu Ervastin kirjoitussarja ”Väinämöinen”, joka ei varsinaisesti käsittele Kalevalaa. Se on julkaistu myöhemmin pienin muutoksin kirjassa Uudestisyntyvä Suomi (1924). ”Väinämöinen” saattaa muuten perustua vuonna 1918 Teosofisen Seuran kesäkurseilla pidettyihin luentoihin (ks. Pekka Ervast, Toimittajalta, II, s. 65). Kalevalan avaimen kirjoittaminen oli osa itsenäisen aseettoman Suomen synnyttämiseksi tähtäävää työtä. Menettikö Ervast mielenkiintonsa Kalevalaan Suomen itsenäistyessä ja kansalaissodan tapahtumien myötä – vai oliko se Ervastin yleisö, jolta puuttui kiinnostusta?



244 s

16 €

www.aatma.fi

Euroopan henkistämisen suunnitelmia

Ex oriente lux

Johannes Hemleben kirjoittaa Rudolf Steiner -elämäkerrassaan Steinerin synnynnäisistä selvänäköisyyden lahjoista ja niiden aiheuttamista vaikeuksista suhteessa hänen kasvuympäristöönsä – siihen ympäristöön ja kulttuuriin, joka on edustanut keskeistä eurooppalaista kulttuuria omana aikanaan ja miksei vieläkin. Hemleben siis kirjoittaa: ”Jos hän olisi asunut vaikkapa Suomen metsissä tai Himalajan vuoristolaaksossa, ei tällainen näkemisen kyky luultavasti olisi vaikuttanut mitenkään epätavalliselta. Sellaisessa ympäristössä poikanen olisi ilman muuta saanut osakseen ymmärtämystä.”

Onko Suomella ja Himalajan vuoristolaaksoilla tai Intialla jotakin yhteistä ja samaa henkisyttä nyt tai menneisyydessä? Näitä arvioita on tuonut esiin, paitsi tuo edeltävä lainaus, myös Pekka Ervast eri yhteyksissä. Hän on myös puhunut ja kirjoittanut Suomen tehtävästä Euroopan omantuntona. Omantunnon äänen voidaan olettaa olevan kuulijaansa edistyneempi, ainakin mitä henkisyteen tulee. Mutta jos tuon omantunnon ääni otetaan vastaan ja siihen suhtaudutaan vakavasti, se voi tarkoittaa suurta henkistä tulevaisuutta ja uuden kulttuurin kukoistusta.

Länsimaalaiset ja siis eurooppalaiset ovat pitäneet ja pitävät itseään paljon sivistyneempinä kuin aasialaiset ja näiden mukana intialaiset. Mitä mahtoivat ajatella Viisauden Mestarit, joista monet olivat juuriltaan itämaalaisia? Näistä me voimme lukea teosofisesta kirjallisuudesta, josta saa käsityksen, että pidetään tarkoituksenmukaisena

sivistää näitä ”barbaarikansoja”, vaikkei juuri liikoja odotettu. Teosofisen seuran perustajat olivat myös usein jopa selkää seinää vasten näiden kiperien kysymysten kanssa.

H. P. Blavatsky kirjoitti työtoverilleen Sinnettille: ”Kuinka monta kertaa minun täytyy sanoa sinulle, että jos he rotuna ovat eurooppalaisia alempia, niin he ovat sellaisia vain fyysisesti ja sivistyksen kannalta tai ennemminkin sen kannalta, mitä sinä pidät sivistyksenä – evankeliumin täysin ulkoinen pintakiilto tai sisältä mädäntyneet valkoisiksi kalkitut haudat. Hindut ovat henkisesti älykkäitä ja me fyysisesti henkisiä. He ovat henkisesti suunnattoman paljon korkeammalla kuin me. He ehkä saavuttivat 100 000 vuotta sitten sen evoluution fyysisen kohdan, jonka me olemme vasta nyt saavuttaneet. Ja sitä mitä he ovat nyt henkisesti, ette voi Euroopassa toivoa saavuttavanne vielä useisiin vuosituhansiin. Intialaiset ovat jo lähes valmiita kuudennen rodun kehitykseen, ja Euroopan täytyy odottaa sitä kehitystasetta ja kiittää tähtiään kehittymisestään satunnaisesti hindujen kaltaiseksi, luonteeltaan henkiseksi ja kauksi.”

H. S. Olcott kertoo päiväkirjoissaan, kuinka eräs arvostettu askeetti Atmaram Swami ennusti hänelle Jaipurissa vuonna 1883 teosofisten henkilöiden henkistä kyvyistä ja kuinka hän oli aikaisemmin saanut kuulla eräältä tiibetiläiseltä kahden eurooppalaisen, miehen ja naisen, saapuvan Intiaan elvyttämään vanhat itämaiset opit. Tämä sopi täysin yhteen Teosofisen Seuran perustamisen kanssa. Tämä kunnianarvoisa joogi oli myös ilmaissut toiveensa siitä, että jäsenistöä rohkaistaisiin joogan harjoittamiseen. Olcott oli vastannut, ettei hän uskalla tehdä sitä laajamittaisesti, mikä johtui ehdokkaiden luonteenlaadusta ja opettajien jatkuvan valvonnan puutteesta. Oppilailla olisi silloin ”vaara vahingoittua vakavasti psyykkisten kokeilujen johdosta”. Hetken

keskusteltuaan he sitten olivatkin yksimielisiä.

Miten mahtaa olla nykyajan Euroopassa? Joogaa ja meditaatiota harrastetaan vähän joka puolella. Vähänkin itseään ”henkisinä” pitävät harjoittavat meditaatiota, joogaa, karman tutkiskelua tai jälleensyntymien kaivelua; joku elää pelkällä valolla, ja olen jopa tavannut henkilön, joka kertoi levitöineensä. Enkelikurssit vaikuttavat suosituilta ja ruumiistairautumistekniikoita kaupaa-

taan ihan yleisesti.

Eikö näiden kokeilujen johdosta voi vahingoittua vakavasti? Sanoisin, että herkäät ovat jo mielisairaaloissa tai avohoidossa lääkityksellä. Muihin nimenomaan länsimaisiin ei vaikuta juuri mikään; se on leppoisaa harrastusta jokapäiväisen työn lomassa. Sopii hyvin illalla televisiosta tulevan mielihjelman jälkeen, *light and soft* -versiona ennen tukevaa yömyssyä.

YHTEISTYÖRYHMÄN 13. SEMINAARI

LUOPUMINEN – LUOTTAMUS – KUOLEMATTOMUUS

Lauantaina 25.4.2009 klo 11-15

BALDERIN SALILLA Aleksanterinkatu 12 Helsinki

ALUSTUKSET:

LUOPUMINEN – Tarja Pursi

LUOTTAMUS – Mikko Romppanen

KUOLEMATTOMUUS – Markku Graae

RUNSAASTI KESKUSTELUA JA MONIPUOLINEN TAITEELLINEN OHJELMA!

Tilaisuuteen on määrältään vapaaehtoinen pääsymaksu
Balderin kahviossa kahvi tai tee, sämpylä ja pulla 5€

TULE RAVITSEMAAN SIELUASI!

Hunnun takaa: kupari, Venus

Sauli Siekkinen



Kupari (lat. cuprum) metallien ryhmään kuuluva jaksollisen järjestelmän 29. alkuaine. Kemiällisen määritelmän mukaan kupari on jalometalli, mutta tavanomaisessa kielenkäytössä sitä ei pidetä sellaisena. On epäselvää, onko kupari saanut nimensä sanoista Cyprium aes, Kyproksen metalli, vai päinvastoin, onko Kyproksen saari (kreikk. Kupros) saanut nimensä tästä metallista, jota esiintyy saarella runsaasti. Kuparia esiintyy monissa malmeissa kuten kuparikiisussa. Joskus kuparia löytyy luonnossakin vapaana alkuaineena. Kuparista tehtyjä 10 000 vuotta vanhoja koruja on löydetty Irakin pohjoisosista. Jo varhain huomattiin, että kuparia voi vahvistaa lisäämällä siihen kolmannes tinaa. Tätä metalliseosta kutsutaan pronssiksi. Pronssista alettiin valmistaa erilaisia teräaseita, joiden terän sai hyvin teräväksi. Euroopassa siirryttiin pronssikaudelle noin vuonna 3500 eaa, mutta ensimmäiseksi pronssia tiedetään hyödynnetyn Egyptissä, Mesopotamiassa ja Indus-joella.

Kreikankielen kuproksesta johdettu sana esiintyy vain kerran *Vanhassa Testamentissa* (Esa 8:27), jossa ”kullankiiltävät vaskiastiat” tarkoittavat todennäköisesti samaa kuin muualla mainittu ”kiilloitettu vaski” (1. Kun. 7:45, Dan 10:6). Muissa kohdissa käytetään heprean sanaa ”nehosheth”, joka on käännetty vaskeksi (2. Sam. 22:35, Jer. 15:12, Job 20:24, Psa 18:34). Sana ”rauta” esiintyy vain neljä kertaa *Mooseksen Kirjoissa* (1. Moos. 4:22, 3. Moos. 26:19, 4. Moos. 31:22 ja 35:16) kun taas ”vaski” mainitaan neljäkymmentä kertaa. Tuubal-Kain mainitaan vaski- ja rauta-aseiden takojana (1. Moos. 4:22). Hiiram ”kykeni valmistamaan kaikkinaisia vaskitöitä” (1. Kun. 7:14). Palestiina tunnetaan runsaista kuparivarannoistaan (5. Moos. 8:9, Jes. 60:17; 1. Aik. 22:3 ja 22:14). Temppelein astiat olivat tehty vaskesta (3. Moos. 6:28, 4. Moos. 16:39, 2. Aik. 4:16, Esa 8:27) samoin kuin aseet (1. Sam. 17:5, 17:6, 17:38, 2. Sam. 21:16). *Uudessa Testamentissa* mainitaan efesolainen vaskiseppä Aleksander (2. Tim. 4:14).

Kuparin astrologinen hallitsija on Venus. Tarun mukaan Venus syntyi meren aalloista. Kun Kronos oli kastroinut isänsä Ouranoksen, tämän irtileikatut sukupuolielimet hedelmöittivät meren. Ensimmäinen paikka, johon Venus laski jalkansa oli Kypros, kuparin ja Venuksen saari. Salatiiteilijät joutuivat menneinä aikoina kehittämään salakielen, jotta tärkeät ja samalla vaaralliset totuudet voitiin kätkeä vihkimättömiltä. Alkemistien salakielessä sanat ovat yhteydessä toisiinsa kirjainten järjestystä vaihtamalla tai samalta kuulostavat sanat tarkoittavat läheisiä asioita. Näin ollen kuproksesta saadaan korpus eli ruumis. Alkemiassa Venus on eteerisen kaksoispuolen eli Paracelsuksen evestrumin hallitsija, ja eteerinen kaksoispuoli taas hallitsee aineellista kehoa: ”...kun lapsi syntyy, hänen kanssaan syntyy myös evestrum, joka ilmentää itseään jatkuvasti lapsessa siten että kehdestä hautaan se en-

nustaa, mitä lapselle tulee tapahtumaan. Jos sen on kuoltava, ei kuolema saavu ennenkuin evestrum on ilmoittanut sen etukäteen, joko kopauttamalla, ravistamalla, kaatamalla tai muulla vastaavalla tavalla. Jos evestrum ymmärretään, voidaan sanoa, että nämä ovat ennusmerkkejä kuolemasta. Evestrum myös on yhteydessä Ikuiseen. Kuoleman jälkeen evestrum jää maan päälle ja kertoo, kokeeko ihminen iloa vai kärsimystä” (*The Philosophy addressed to the Athenians*). Taru kertoo, että Venus astuessaan ensimmäisen kerran Kyproksen kallioiselle saarelle loukkaa jalkansa. Venus eteerisenä hahmona joutuu ensimmäistä kertaa kosketuksiin karkean aineen kanssa.

Venuksella on kiinteä suhde Marsiin. Vaikka Venus naitettiin raajarikolle Vulkanukselle, hän petti tätä Marsin kanssa, ja tästä suhteesta syntyi Amor, rakkauden jumala. Roomalaiset uskoivat, että Vulkanuksen paja sijaitsi Etnan sisällä. Aina kun Venus petti häntä, hän takoi suutuksissaan pajassaan niin että kipinät ja savu nousivat Etnan kraaterista. Molemmilla Venuksen rakastajilla oli suhde rautaan. Vulkanus oli jumalten seppä, joka takoi raudasta aseita ja haarniskoja sodankäyntiin ja Mars taas oli sodankäynnin jumala. Kupari ja rauta on sidottu toisiinsa monella tasolla. Tärkein kuparimalmimineraali, kuparikiisu on raudan ja kuparin sulfidi. Entsyymireaktio, joka tuottaa energiaa solujen mitokondrioissa, tarvitsee hivenaineina sekä kuparia että rautaa. Näin molemmat on sidottu toisiinsa aineenvaihdunnan tasolla. Samanlainen energiaa tuottava sidos toteutuu myös sähkögeneraattorissa, joissa rauta synnyttää magneettikentän ja kuparijohtimet keräävät itseensä sähkövirtaa.

Primitiivisellä ihmisellä Marsin hallitsema astraaliruumis ja Venuksen hallitsema eteerinen kaksoispuoli ovat sidottu kiinteästi toisiinsa. Fyysinen keho elämättömyydestä huolimatta ei ilmaisi mitään elämän merkkejä ellei astraaliruumis liikuttaisi sitä ja antaisi sille yksilölliset pyrkimykset. Astraaliruumis itse taas suuntautuu ainoastaan ulkoisen kehon viettien tyydytykseen ja saa kaikki sisältönsä ulkoisesta maailmasta sekä kehollisista tuntemuksista. Moninaiset himot ja halut ohjaavat astraaliruumista ja saavat sen käyttämään kehoa näiden toteutukseen. Tuo sidonnaisuus kuitenkin kuluttaa eetterikehoa. Astraaliruumis kuluttaa koko ajan fyysistä ruumista ja sen elämää, sillä sen muodostava aine on alun alkaen syntynyt hajotamalla tai hienojakoistamalla elämättömyyttä. Mitä enemmän ihminen ajattelee ja kokee tunteita, sitä enemmän energiaa ja ainetta hänen astraali- ja mentaalikehonsa tarvitsevat ja tuo energia otetaan eetterikehosta. Tämän vuoksi myös ajattelutyö ja voimakkaat tunnekokemukset aiheuttavat fyysistä väsymystä. Rudolf Steinerin mukaan astraaliruumis on vastakkainen eetteriruumiille ja suuntautunut fyysisen ruumiin sairastuttamiseen. Paracelsus käytti astraaliruumiista nimeä corpus sideribus, ja hänen mukaansa kaikki sairaudet voidaan jakaa karkeasti kahteen ryhmään elementaaliin ja sidereaaliin. Elementaaliset sairaudet liittyvät eetteriruumiiseen ja ne ovat usein sen vahingoittumista ulkoisten tekijöiden vaikutuksesta. Sidereaaliset sairaudet liittyvät taas astraaliruumiiseen. Länsimaisen lääketieteen isä Hippokrates on sanonut: ”Jos ihminen olisi yksi, hän ei koskaan sairastuisi” ja: ”Ei ole mahdollista löytää syytä sairauteen siinä, mikä on yksi” viitaten näin vihittyyn, joka on yhdistänyt nuo kaksi kehoa niin että ne ovat lopettaneet keski-



Joachem Wtewael: "Vulkanus yllättää Marsin ja Venuksen", 1601.

näisen taistelunsa ja alistuneet saman herran eli hengen palvelukseen. Astrologiassa niin Venus kuin Marskin hallitsevat kahta eläinradan merkkiä. Härän Venus on eeerisen kaksoispuolen hallitsija. Hänet kuvataan käsissään palava sydän ja naamio. Vihkimyksessä tämä alempi Venus muuttuu korkeammaksi Vaa'an Venukseksi, joka kuvataan pitelemässä vaakaa sisäisen tasapainon merkinä. Vaa'an Venus on myös ihmisen korkeamman mielen hallitsija.

TULEN SYNTY

Aija Tuukkala

Vietämme tänä vuonna Uuden Kalevalan 160-vuotisjuhlaa. Vuonna 1849 Elias Lönnrot laajensi lopulliseen muotoon Uuden Kalevalan. Jo 1800-luvun puolivälin eurooppalaisen romantiikan virtauksessa Väinämöisestä tuli suomalaiskansallisen uudestisyntymisen vertauskuva. 1900-luvun alussa Suomessa elettiin voimakasta kansallisromantiikan renessanssia, karelianismia niin taiteen, tieteen kuin myös esoteerisen uskonnon piirissä. Tässä virtauksessa myös Ruusu-Risti itsenäistyi Teosofisesta seurasta ja otti yhdeksi erikoistehtäväkseen suomalaisen salatieteen tutkimisen. Ruusu-Ristissä on tehty lukuisia Kalevalan mysteeritietoja, esoteerista kosmologiaa, etiikkaa ja ihmisen kehitystä käsitteleviä tutkimuksia. Kalevala todistaa meille, että Suomen heimo oli osallinen niissä muinaiseurooppalaisissa mysteeriöissä, joissa tietäjiä kasvatettiin.

Tässä artikkelissa tarkastelen kalevalaista tulen laatua ja kulkua sekä tulen muuntumista valoksi kalevalaisissa mysteereissä. Lopussa keskityn erityisesti *Tulen syntyn* -runoon eli Kalevalan 47. ru-

noon. Kalevalan rinnalla käsittelem hiukan myös toista meille ruusuristolaisille pyhää tekstiä, Johanneksen evankeliumia. Erityisesti tämä artikkeli on kunnianosoitus kansallishaltija Väinämöiselle.

Tuli muuntuu valoksi

Rosenkreutzilaisia on sanottu tulifilosoifeiksi, sillä kautta aikain he ovat pitäneet tulta jumaluuden vertauskuvana. Tulen jumalat ovat valon jumalia, aivan kuten Kalevalassa tulen haltijat ovat myös valon haltijoita. Tuli on jumaluuden ilmennys ja läsnäolo, joka läpäisee koko maailmankaikkeuden. Tuli on henkisen voiman alkulähde, joka puhdistaa sekä elävöittää aineen ja muuntuu valoksi.

Fyysisen elämän aikana ihminen valaisee koko laajuudestaan vain pienen osan; sen ulkopuolelle pimeyteen jää paljon olemuspuolia, joista emme ole edes tietoisia. Tämä tiedostamatta jäävä osa on kuitenkin ihmisen kehitykselle aivan yhtä tärkeä kuin se mikä on tiedostettua. Pimeä on siis aivan yhtä tärkeätä kuin valo. Mielestäni Kalevala auttaa loistavasti valaisemaan sitä, mikä piilee ihmisen pimeydessä.

Aine ja muoto pysyvät itsekkyyden pimentäminä, jos hengen jumalallinen tuli ei

Rosenkreutzilaisia on sanottu tulifilosoifeiksi, sillä kautta aikain he ovat pitäneet tulta jumaluuden vertauskuvana.

Tulen jumalat ovat valon jumalia, aivan kuten Kalevalassa tulen haltijat ovat myös valon haltijoita.

Tuli on jumaluuden ilmennys ja läsnäolo, joka läpäisee koko maailmankaikkeuden.

Tuli on henkisen voiman alkulähde, joka puhdistaa sekä elävöittää aineen ja muuntuu valoksi.

**Kalevalan luomisrunoissa tuli on luova voima,
joka hedelmöittää fyysisen maaperän
ja puhdistaa aineen.**

**Kalevalassa sytytetään ensimmäinen tuli
heti maailman ja Väinämöisen luomisen jälkeen.**

niitä valaise. Samoin hengen valo pysyy ilmenemättömänä, jos se ei voi käyttää välineenään ainetta ja muotoa. Ihmiskunnan on pitänyt etäännyttä jumalallisesta hengen tulesta, jotta johtaisimme luomistyön eteenpäin seuraavalle asteelle. Tämä luomisen seuraava aste on itsetietoisuuden saavuttanut eli jumalallisuudestaan tietoinen fyysinen ihminen – ihminen, jossa henki on muuntunut aineeksi ja aine on muuntunut hengeksi. Inkarnaatioiden saatossa me heräämme tietoisiksi siitä, että meidän on jatkettava jumalien luomistyötä.

ritaristoon kuuluvat tietäjä Väinämöinen jumalallisen tahdon vertauskuvana, loitsija Lemminkäinen jumalallisen rakkauden vertauskuvana sekä takoja seppo Ilmarinen jumalallisen tiedon vertauskuvana. Sanaa tai ilmaisua *Sampo-temppele* Kalevalan runoissa ei ole. Mielestäni Sampo-temppele on yhtä kuin Graal-temppele. Ne molemmat on pyhitetty jumalalliselle tiedolle, manakselle eli Pyhälle Hengelle. Mytologisen maantiedon mukaan myös Sampo-temppele sijaitsee pyhällä vuorella, se sijaitsee Pohjolan kivimäessä eli fyysisessä kehossamme.

Kalevalassa on erittäin mielenkiintoinen elementtien kolminaisuus: vesi, tuli ja rauta. Vesi on vanhin, tuli keskimmäinen ja rauta nuorin veljeksistä eli elementeistä. Tuli liittyy keskeisenä elementtinä raudan syntyyn. Raudan syntyruno lauletaan Kalevalassa sen jälkeen, kun Väinämöinen on ollut ensimmäistä kertaa Pohjolassa. Väinämöinen kosii Pohjan neitoa ja epäonnistuu Pohjan neidolta saamassaan kolmannessa ansiotyössä, kun hän venettä veistäessään veistää polveensa verta vuotavan haavan. Myös rauta ja veri liittyvät Kalevalassa kiinteästi yhteen.

Sampo-temppele

Kalevalassa suomalainen ritaristo rakentaa Sampo-temppeleä eli takoo, soittaa ja loitsii jumalallista tietoisuutta ilmenemään fyysisellä tasolla. Artikkelissani kalevalaiseen

Tuli on keskimmäinen veljeksistä

Kalevalan luomisrunoissa tuli on luova voima, joka hedelmöittää fyysisen maaperän ja puhdistaa aineen. Kalevalassa sytytetään

Sampo-temppeleä rakentaessaan kalevalainen ritaristo rakentaa ensin siltaa Sampo-temppeleihin eli siltaa aineen ja hengen välille. Tämä silta yhdistää alemman ja korkeamman minän, ja teosofiassa sitä kutsutaan nimellä *antahkarana*.

ensimmäinen tuli heti maailman ja Väinämöisen luomisen jälkeen. *Maan kylvö*-runossa Pellervoinen pellon poika ei saa tammipuuta juurtumaan ilman että merestä nouseva Tursas syyttää kaislikon tuleen. Tammi voi juurtua ainoastaan maan ja tulen yhtymisestä syntyvään tuhkaan. Sittemmin tammi kasvaa niin isoksi, että se peittää auringon ja kuun. Tämä auringon ja kuun pimenemisen vertauskuva on myös toisintona Tulen synty -runossa. Molemmissa toisinoissa tarvitaan merestä nouseva pieni mies – täydellinen jumalallinen ilmennys eli kosminen Kristus – vapauttamaan kuu ja aurinko.

Kalevalaisessa maailman luomisessa myöskään vilja ei kasva ilman tulta. Väinämöisen kylvämä ohran siemen voi kasvaa ainoastaan kaskitulen polttamassa maassa. Maa on siis ensin puhdistettava tulella. Väinämöinen kaataa kaskipuita, mutta jättää yhden koivun kaatamatta ”*kokon ilman istuimiksi*”, josta kiitoksena kokko eli kotka iskee tulta, joka syyttää kaskan, joka hedelmöittää maan.

Kalevalassa on erittäin mielenkiintoinen elementtien kolminaisuus: vesi, tuli ja rauta. Vesi on vanhin, tuli keskimäinen ja rauta nuorin veljeksistä eli elementeistä. Tuli liittyy keskeisenä elementtinä raudan syntyyn. Raudan syntyruno lauletaan Kalevalassa sen jälkeen, kun Väinämöinen on ollut ensimmäistä kertaa Pohjolassa. Väinämöinen kosii Pohjan neitoa ja epäonnistuu Pohjan neidolta saamassaan kolmannessa ansiotyössä, kun hän venettä veistäessään veistää polveensa verta vuotavan haavan.

Myös rauta ja veri liittyvät Kalevalassa kiinteästi yhteen. Ruusuristiläisyys opettaa, että ihmisen minuus sijaitsee veressä. Veressä on myös elämänvoima ja tiedämme, että meidän on uhrattava oma sydänveremme, jotta voimme yhtyä korkeampaan minään ja saavuttaa itsetietoisuuden fyysisellä tasolla. Raudalla on vahva magneettinen sidos fyysiseen tasoon. On huomionarvoista, että fyysisessä kehossa rauta on sitoutuneena juuri vereen ja se toimii veressä hapen eli hengen välittäjänä. Raudan voi ajatella olevan alemman ymmärryksen vertauskuva. On siis loogista, että Kalevalassa raudan syntyruno sisältää myös Ilmarisen eli korkeamman jumalallisen tiedon syntymisen.

Sampo-temppelein silta

Sampo-temppeleä rakentaessaan kalevalainen ritaristo rakentaa ensin siltaa Sampo-temppeleihin eli siltaa aineen ja hengen välille. Tämä silta yhdistää alemman ja korkeamman minän, ja teosofiassa sitä kutsutaan nimellä *antahkarana*. Teosofiasa on myös käsite *monadi*, joka merkitsee ykseyttä ja yhdistynyttä ylempää kolminaisuutta (*aatma, buddhi* ja *manas*). Ykseytenä tätä kolminaisuutta voi nimittää hengeksi. Kalevalan ritaristo on vertauskuva tästä kolminaisuudesta, kun taas alemmaksi elementtikolminaisuudeksi muunnettuna Väinämöisen vastine on vanhin veli eli vesi. Lemminkäisen vastine on keskimäinen veli eli tuli. Ilmarisen vastine on nuorin veli eli rauta.

Saadaksensa polvenhaavan verenvuodon tyrehtymään Väinämöinen menee tapamaan verentukinnan tietäjäuukkoa, jolle hän laulaa raudan syntyrunon eli paljastaa raudan syntysanat. Kun tutkii rautaa alemman minän vertauskuvana, näkee selvästi että kalevalaisissa mysteeriöissa minuus taotaan vereen. Sillä heti kun Väinämöinen on laulanut raudan syntyrunon, syntyy seppo Ilmarinen. Hän syntyy yöllä vaskinen vasara valmiina kädessään ja alkaa heti päivällä etsiä pajan paikkaa.

Seppo Ilmarisen synty sisältää minuuden syntymisen. Ihmiskunnan kehitykseen tarvitaan alempi sekä korkeampi minä, ja seppo Ilmarisen tehtävä on takoa ne yhteen. Ilmarinen syntyy yöllä, mutta pajan hän laatii päivällä eli minuuden takomistyön hän aloittaa päivä tietoisuudessa. Jumalallisen tiedon vertauskuvana Ilmarinen alkaa heti tulessa takoa rautaa eli alempaa minää työkalukseen. Raudan synty -runo paljastaa, että korkeammasta minästä peräisin oleva jumalallinen tieto alkaa heti alemman minän synnyttyä muotoilla sitä käyttövälineekseen. Väinämöinen paljastaa minuuden syntymisen salaisuuden, ja Ilmarinen puhdistaa sen tulessa ja muovailee käyttövälineeksi.

Itsetietoisuuden saavuttaminen ei ole mahdollista ilman minuutta. Minuudessa henki ja aine liittyvät yhteen. Kun minuutemme herää toimimaan, tulemme tietoisiksi siitä, että olemme henkiolentoja, että meissä on korkeampi jumalallinen olemuspuoli – että olemme mikrokosmos eli pie-

noiskuva maailmankaikkeudesta.

Tuli ei polta tuttuansa

Väinämöinen on laulanut, että Ukko Ylijumala on synnyttänyt raudan kolmen Luonnottaren maidosta: mustasta, valkeasta ja punaisesta – siis jälleen kolminaisuudesta. Heti kun rauta on syntynyt, se tahtoo tavata elementtisen keskimmäisen veljensä eli itseään vanhemman tulen. Tuli eli jumalallinen rakkaus on alemmalle minälle eli raudalle kuitenkin niin tuima, että rauta pakenee suohon, nousee ruosteena suon pintaan ja asettuu suden ja karhun jalanjälkiin. Alempi minä on pelokas, epäitsenäinen ja kykenee ilmenemään vain eläimellisenä. Se ei siis kykene kohtaamaan jumalallista rakkautta ennen puhdistumistaan.

Ilmarinen löytää ruostuneen raudan suolta petoeläinten jalanjäljistä ja tuntee välittömästi syvää myötätuntoa sitä kohtaan. Ilmarinen tahtoo puhdistaa ja vapauttaa raudan. Hän tietää, että ruostuneen raudan voi puhdistaa vain jumalallinen rakkaus (eli buddhi) eli Kalevalan elementtien kolminaisuudessa tuli. Ilmarinen puhuttelee rautaa veljellisesti: ”*Tuli ei polta tuttuansa... kun tulet tulen tuville, valkean varustimille, siellä kasvat kaunihiksi, ylenet ylen ehoksi.*” (9:145–150)

Raudan uhri tulelle on itsekkyyden uhri. Se on itsekkästä ja pimeästä alemmasta minästä luopuminen ja korkeammalle minälle eli Jumalan tahdolle ja valolle antautu-

**Minuudessa henki ja aine liittyvät yhteen.
Kun minuutemme herää toimimaan, tulemme tietoisiksi siitä, että olemme henkiolentoja, että meissä on korkeampi jumalallinen olemuspuoli – että olemme mikrokosmos eli pienoiskuva maailmankaikkeudesta.**

Sampo merkitsee henkistä itsenäisyyttä sekä valtaa ylittää silta näkyvästä aineen maailmasta näkymättömään hengen maailmaan. Takomisen jälkeen Sampo salvataan Pohjolan kivimäkeen, eli sisäinen esoteerinen tieto kuljetetaan siltaa myöden Sampo-temppeeliin eli kätketään fyysiseen kehoomme...

minen. Kajastaako tässä jo Mars-vihkimyksen punainen tuli? ”*Etten veistä veikkoani*” (9:185).

Väinämöisen voitelu

Heti kun rauta on Kalevalassa ensimmäistä kertaa taottu, lakkaa Väinämöisen veri vuotamasta. Verenseisauttajaukko herjaa rautaa, sulkee Väinämöisen polvenhaavan ja rukoilee avuksi Ukko Ylijumalaa. Näin minuus on asetettu käyttövälineeseen. Tämän jälkeen Väinämöinen voidellaan. Tietäjäuukko voitelee Väinämöisen polvenhaavan ja Väinämöinen laulaa: ”*En liiku omin lihoini, Liikun luojani lihoilla... En puhu omalla suulla, Puhelen Jumalan suulla.*” (9:507–512)

Voitelu aiheuttaa Väinämöiselle kipua ja tuskaa: ”*Työnti tuosta tuskapäitä Keskele Kipumäkeä, Kipuvuoren kukkulalle...*” (9:524–526). Väinämöinen on kipunsa huipulla, mutta tuska häviää, kun tietäjäuukko sitoo Väinämöisen polven silkillä. Voide yhdistää ja silkki on kattava luojan kaapu. Kipumäellä Väinämöisen tuskan lävistämä fyysinen keho asetetaan kuin uuteen valmiuteen ja uuteen kestävyYTEEN. Väinämöinen saa jumalallisen verhon fyysisen käyttövälineensä suojaksi.

Vasaranlyöntejä

Tämän jälkeen Kalevalassa seuraa Sammon

taonta, jossa korkeampi minä muotoillaan fyysisen kehon kaksoispuoleen, eetterikehoon eli voimakkeeseen. Myös Sammon taontaan tarvitaan tulta. Kalevalaisissa mysteereissä Sampo taotaan sisä- eli salatajunnassa. Se taotaan näkymättömään hengen (eli monadin) maailmassa, joka on kätkeyty eetterikehoon lähelle fyysistä kehoa.

Sampo merkitsee henkistä itsenäisyyttä sekä valtaa ylittää silta näkyvästä aineen maailmasta näkymättömään hengen maailmaan. Takomisen jälkeen Sampo salvataan Pohjolan kivimäkeen, eli sisäinen esoteerinen tieto kuljetetaan siltaa myöden Sampo-temppeeliin eli kätketään fyysiseen kehoomme.

Eetterikehossa me ihmiset uudistumme ja meillä on mahdollisuus henkiseen muutokseen. Eetterikehon muistissa on myös aikaisemmissa inkarnaatioissa tekemämme eettinen puhdistus- ja itsekasvatustyö. Jokainen niistä on ollut yksi vasaranlyönti Sammon taonnassa. Jokainen niistä on ollut yksi lankku lisää Sampo-temppeelin sillassa tai kenties jo yksi kivi lisää Sampo-temppeelin kivijalassa.

Tulikeho

Sammon taonnan jälkeen Kalevalainen ritaristo lähtee kilpakosintaan ja viettää Pohjolan häitä. Tulinen jakso kalevalaisissa mysteereissä alkaa silloin, kun ritaristo lähtee Sampo-retkelle eli hakemaan Sampo

takaisin Pohjolasta. On aika astua sillalle. On aika saattaa päivä tietoisuuteen fyysiseen kehoon kätkeytyä tieto, valta ja valo sekä lahjoittaa se ihmiskunnan yhteiseksi omaisuudeksi. On kysymys ns. tulikehon muodostumisesta eli tiedon ja vallan syvimpien voimien saavuttamisesta.

Kalevalaisissa mysteereissä Sammon takaisinsaamisen ja maailmaan jakamisen jälkeen on aika ottaa tuli alas aineeseen eli fyysiseen kehoomme. Eetterikeho on organisoitunut jumalalliseksi käyttövälineeksi ja fyysinen keho huokaa... antakaa minun astua sillalle. Antakaa minun ilmentää – Ju-

ne Pohjolan kivimäkeen eli fyysisen kehon pimeään aineeseen. Siis samaan paikkaan kuin hän oli kätkenyt Sammon.

Kun Louhi kätkee kuuta ja aurinkoa Pohjolan kivimäkeen, hän laulaa niille ohjeet odottaa siihen asti kunnes hän ajan olen tulee vapauttamaan ne molemmat.

Kun Louhi on kätkenyt kuun ja auringon, valtaa pimeys myös taivaan. Henki ei voi ilmentyä ilman ainetta ja fyysistä kehoa. Tietenkin Ukko Ylijumala alkaa ensimmäisenä oudoksua sekä Kalevan että taivaan pimeyttä, sillä kyllähän valkeus pimeyden

Niin alhaalla kuin ylhäällä. Sillä myös Sampo eli eetterikeho oli kalevalaisissa mysteereissä kätkeyty yhdeksän sylen syvyyteen ja yhdeksän lukon taakse. Yhdeksän lukkoa merkitsevät fyysisen kehon aistikeskuksia, ja kun näiden porttien salvat avautuvat, alkaa alempi palvella ylempäänsä eli tapahtuu Jumalan tahto.

malaa! Fyysinen keho aavistaa olevansa olemassa sitä varten, että jumalallinen tajunta voi siinä ilmentyä. On Tulen synty -runon aika.

Tulta iski ilman Ukko

Kalevalassa *Tulen synty* loitsitaan runossa 47 (67–360). Väinämöinen on veistänyt uuden kanteleen ja tällä teollaan avannut antahkaranan eli sillan jumalallisen ja inhimillisen välille. Koko luomakunta huokaa ja itkee ilosta autuuden kyyneleitä, kun Väinämöinen soittaa kannelta ja laulaa. Myös kuu ja aurinko laskeutuvat fyysiselle tasolle Väinämöisen uutta soittoa kuulemaan. Louhi, fyysisen kehon mysteereiden vartijana, saa tällöin kuun ja auringon käsiinsä ja kätkee

käsittää. Taivaan ja Kalevan valtaa ikävä. Ikävä, jossa henki ikävöi ilmentymistä ja käyttöväline ikävöi henkeä.

Ukko Ylijumala iskee majesteettillisesti tulta jumalallisella hengen miekalla. *”Tulta iski ilman Ukko, Valahutti valkeata Miekalla tuliterällä, Säilällä säkenevällä; Iski tulta kyntehensä, Järskytti jäsenehensä, Ylähällä taivosessa, Tähtitarhojen tasalla.”* (47:67–74). Hän kätkee hengen tulikipunan kultaiseen kukkaroon sekä hopeiseen kehään ja antaa sen Ilman Immen tuuiteltavaksi. Ilman Impi alkaa muovilla uutta kuuta ja uutta aurinkoa. Taivaan kannet kallistelevat immen vaapotellessa ja vaaliessa valkeata. Ja sitten, yhtäkkiä, tuli putoaa Ilman Immen käsistä. Taivas repeää auki. Tulikipuna läikkyä läpi yhdeksän taivaan ja halki kuuden

kirjokannen. Henki laskeutuu majesteetillisesti alas aineeseen.

Yhdeksän sylen syvyydessä

Niin alhaalla kuin ylhäällä. Sillä myös Sampo eli eetterikeho oli kalevalaisissa mysteereissä kätkeyty yhdeksän sylen syvyyteen ja yhdeksän lukon taakse. Yhdeksän lukkoa merkitsevät fyysisen kehon aistikeskuksia, ja kun näiden porttien salvat avautuvat, alkaa alempi palvella ylempäänsä eli tapahtuu Jumalan tahto. Aistimme puhdistuvat ja alkavat toimia epätsekästä. Lakkaamme samaistumasta aisteihimme, kun Ilmarisen tavoin tietoa takomalla saavutamme raudanlujan itsehillinnän. Tämä jumalallinen tieto ilmenee eetterikehossamme valona, joka alkaa loistaa aistien puhdistumisen jälkeen. Tulen synty -runon kuusi kirjokantta ovat periaatteiden eli käyttövälineidemme verho.

Yksi kuoli, kaksi syntyi

Tietäjä Väinämöinen näkee tulen alas valahtamisen ja tietää odottaa myös kuuta ja aurinkoa tulevaksi. Väinämöinen pyytää seppo Ilmarisen kanssaan tulta etsimään. He tapaavat joella Ilmattaren, joka kertoo tulen tuottaneen tuhoa maan päällä. Ilmatar kertoo myös, miten tulen voi hallita. Tuli meni tapaamaan vanhempaa veikkoansa eli vierähti vetehen, joka kuohui tulen käsissä. *”Kuohui kuiville kalansa”* (47:237). Vedessä olevat kalojen aitat, kartanot ja linnat tuhoutuvat. Tulen nielee sinervä siika, jonka nielee kulea kuuja, jonka nielee halea hauki.

Kun Väinämöinen ja Ilmarinen pyydysivät haukea, kyselevät kalat toisiltaan *”joko kuoli kuulut miehet, Katosi Kalevan poiät?”* (47:351–352). Väinämöinen vastaa: *”Ei ole kuolleet urohot, Kaatunut Kalevan kansa;*

Yksi kuoli, kaksi syntyi.”

Muistanette kuka Kalevalan ritareista kuolee? Lemminkäinen. Lemminkäinen on jumalallisen rakkauden vertauskuva – kuinka jumalallinen rakkaus voi kuolla? Ei se kuole, se uhrataan. Lemminkäinen surmataan, aivan kuten jokainen vapah-tajaolento vanhoissa mysteereissä surmataan. On huomionarvoista, että Väinämöinen ei Lemminkäisen pyynnöistä huolimatta huoli Lemminkäistä kuuta ja aurinkoa vapauttamaan. Väinämöinen ei huoli Lemminkäistä mukaan, sillä Kalevalassa kuljetaan tiedon eli seppo Ilmarisen tietä kohti valoa. Lisäksi Lemminkäisen poisjäänti lienee merkki siitä, että Kalevalan mysteerioissa Kristus ei (Tulen synty -runoon mennessä) vielä ole syntynyt.

Tulen taltuttaminen

Väinämöinen ja Ilmarinen onnistuvat pyytämään halean hauin pellavaisella nuotalla, joskin vasta sitten kun vievät verkot syviin vesiin ja Väinämöinen on loitsinut avuksi vanhimman elementin eli veden haltijoilta. Hauki on sisätajunnan eli korkeamman minän vertauskuva. Kalevalaisissa mysteerioissa fyysinen keho muunnetaan korkeammasta minästä käsin tulikehoksi eli luodaan Jumalan kuvaksi eli Sampo-temppeliksi.

Väinämöinen ja Ilmarinen saavat saaliin nostettua merestä nousevan pikkumiehen, Päivän pojan eli Kristuksen avulla. Päivän poika halkaisee taivaallisella puukolla hauin vatsan, josta löytyy kulea kuuja, jonka sisällä on se sileä siika. Taivaallinen puukko avaa kolme salpaa ja tavoittaa taivaallisen tulen. Mutta myös taivaallinen tuli on salvattu kolmeen olomuotoon. Ensin on sinikeränen, jonka sisällä on punakeränen, jonka sisällä on tulisoronen. Myös tässä kohtaa salpa on kuusinkertainen periaatteiden salpa.

Tuli kuitenkin karkaa Päivän pojan kädestä metsään ja polttaa kaiken mennenään. Tuli on niin polttava ja niin nopea että edes Väinämöinen ja Ilmarinen eivät kykene sitä hallitsemaan. Urhoollisesti he kuitenkin jatkavat tulen taltuttamista; Väinämöinen parta pahoin palaneena ja Ilmarinen posket kärventyneenä. Väinämöinen selviytyy palamisesta ilman apua, mutta Ilmarinen ei. Edes Pohjolan eli fyysisen tason kylmyys ja jäätävyyys eivät riitä viilentämään tulen polttamaa Ilmarista. Ilmarinen pyytää apua Ukko ylijumalalta, joka voiteellaan jäähdyttää hänet. Sitten Väinämöinen onnistuu maanitellen taltuttamaan tulen. Hän tempaisee tulen vaskiseen kattilaan ja kantaa Kalevaan (47:289).

Tarvitaan se silta...

Vaan edelleenkin Kalevassa ei paista päivä eikä kumota kuu. Kalevan kansa kaipaa valoa ja pyytää seppo Ilmarista takomaan ne heille. Muistanette, että vihkimyksensä jälkeen Ilmarinen takoi kultaista neitoa menettämänsä Pohjan neidon tilalle. Nyt hän alkaa hiki päässä takoa kultaista kuuta ja hopeista aurinkoa. Väinämöinen astelee Ilmarisen pajaan ja ihmettelee, että eihän kuu kultana kumota eikä aurinko hopeana. Ilmarinen onnistuu takomaan kuun ja auringon sekä tekee yksinäisiä urotekoja saadaakseen nostettua ne puiden latvaan. Mutta loistamaan hän ei niitä saa, hän ei saa niihin

henkeä. Sillä jumalallinen tieto ei yksin riitä, se ei voi ilmentyä ilman alempaa minää ja ilman fyysistä tasoa. Tarvitaan se silta.

Väinämöinen saa arpomalla tietää että kuu ja aurinko on salvattu Pohjolan kivimäkeen. Hän matkaa yksin Pohjolaan ja syyttää tulen päästäkseen joen yli Pohjolaan. Louhi näkee tulen, mutta Väinämöisen pyynnöistä huolimatta hän ei hae Väinämöistä veneellä, joten Väinämöinen menee sinne itse. Hän ylittää veden ja ui kalana (haukena = sisätajunta = sydän) Pohjolaan. Väinämöinen saa suoraan Pohjolan väeltä tiedon että kuu ja aurinko on salvattu Pohjolan kivimäkeen.

Pohjolan poikaväki odottaa miekka vyöllä valmiina taistelemaan Väinämöisen kanssa. Myös Väinämöisellä on miekka aseenaan. Se on loistava hengen miekka, jonka kärjestä paistaa kuu ja terästä välkehtii aurinko. Hän haastaa poikaväen miekkailuun ja voittaa taistelun. Sen jälkeen Väinämöinen löytää Pohjolan kuuluisan kivimäen, mutta hän ei saa salpoja miekallaan, käsillään eikä loitsuillaan auki.

Ääni herättää tulen

Väinämöinen palaa takaisin Kalevaan ja pyytää Ilmarista takomaan työkaluiksi kolmihaaraisen kuokan sekä kimpun avaimia. Heti kun Ilmarinen aloittaa taonnan, lentää Louhi lintuna Pohjolasta sepon pajaan. Fyysisen kehon voimien ja mysteereiden vartija

Fyysinen keho siis odottaa oikeaa aikaa salpojensa avautumiselle, mutta sen avuksi tarvitaan jumalallinen tahto ja jumalallinen tieto. Kalevalainen mysteeri varmistaa ja opettaa, että tiedon voimaa ei voi käyttää ilman korkeamman eli jumalallisen tahdon lupaa.

Louhi kysyy Ilmariselta, mitä tämä takoo. Ilmarinen kertoo takovansa kaularengasta, jolla Louhi kytketään kiinni kiveen. Louhi pelästyy omaa tulevaa tuhoaan ja palaa Pohjolaan päästämään kivimäestä kuun ja auringon. Ilmarinen näkee vapautetun kuun ja auringon ensimmäiseksi ja menee kertomaan niistä Väinämöiselle, joka laulaa ylevän tervehdysvirren auringolle. *”Terve, kuu, kumottamasta, kaunis, kasvot näyttämästä, päivä kulta koittamasta, aurinko yle-
nemästä.”* (49:403–407).

Fyysinen keho siis odottaa oikeaa aikaa salpojensa avautumiselle, mutta sen avuksi tarvitaan jumalallinen tahto ja jumalallinen tieto. Kalevalainen mysteeri varmistaa ja opettaa, että tiedon voimaa ei voi käyttää ilman korkeamman eli jumalallisen tahdon lupaa.

Sammon eli eetterikehomme alin verho on tulieetteri eli luovan voiman tuli. Fyysinen kehomme on ikään kuin tämän tulen sisällä. Eetterikehon toiseksi alin verho on ääni- eli kaikueetteri. Kalevalassa kaikuu ensin Väinämöisen uuden kanteleen soitto, joka herättää luovan voiman tulen. Tulen synty -runossa kuljetaan siis ylhäältä alas; ääni herättää tulen.

Jumalien luomistyö jatkuu

Väinämöinen on mukana maailman luomisessa. Hän tietää luomisen salaisuuden. Hän tietää, että Jumala on luonut maailman samalla tavalla kuin uusi kuu ja uusi aurinko ovat nyt syntyneet. Ne syntyivät Väinämöisen tietäjän mahdin ja läsnäolon

voimalla. Ne syntyivät hänessä itsessään. Jumalien luomistyö jatkui.

Johanneksen evankeliumin alussa on Sana. *”Alussa oli sana”* (Joh. 1:1). Tämä sana on täydellinen jumalallinen ilmenys eli Kosminen Kristus. Kalevalan tulen synty -runon alussa on Soitto. Se on Väinämöisen Kultaisen Kanteleen Soitto. Väinämöinen itse on tuo soitto. Koko luomakunta huokaa kun kalevalainen kaikiyhteys soi. Oli kansallishaltija, Jumalan lähettämä, hänen nimensä oli Väinämöinen. Hän tuli soittamaan, soittaakseen valkeudesta. Hän tuli omiensa tykö.

Kalevalan lopussa Väinämöinen vaeltaa meren rannalle ja laulaa viimeisen laulun. Väinämöinen laulaa myös vaskisen veneen, jolla hän purjehtii seudulle jossa taivas ja maa ovat yhtä, jossa henki ja aine ovat yhtä. Väinämöinen jättää juhlallisesti kanteleensa kansalleen. Mutta hän tietää, että vielä kerran on tuleva pimeys, että vielä kerran kuu ja aurinko katoavat. Väinämöinen lupaa palata takaisin ja luoda uuden Sammon ja uuden soiton sekä uuden kuun ja uuden auringon. Jumalat ovat puhuneet ja luomistyö jatkuu.

Aivan kuten Väinämöinen, myös Jeesus on Kristuksena luvannut palata takaisin. Meillä on siis kosminen Kristus ja kosminen Väinämöinen. Meillä on Sana ja meillä on Soitto. Ne ovat Valon ääni.

Huomasittehan, mitä Kalevalan ritaristo teki pimeyden hetkellä? He rakensivat valkeuden Sampo-temppeleitä. Sillä ei Kalevalassakaan valkeus siihen loppu, että pimeys ei sitä käsitä.

Ehkä maa opettaa meitä, kun se välillä näyttää kuolleelta ja myöhemmin herääkin eloon.

Pablo Neruda

100 vuoden takaa

Muuan kirjeenvaihtaja huomauttaa minulle: ”jospa tahtoisit kirjoittaa käytännöllisestä meditaationiharjoituksesta Tietäjään valaisevan artikkelin. Siitä saataisi olla sadoille hyötyä — ja minusta tuntuu kuin todella sadat oikeata ajattelutaitoa kaipaisivat.”

On aivan totta, että harvat ihmiset todella osaavat ajatella, mutta totta on myös, että ne, jotka osaavat, eivät umpimähkään opeta taitoaan toisille. Ja miksikä ei? Yksinkertaisesta syystä.

Ajatuksen voima on suurin voima maailmassa, se on terävin työase, minkä ihmisen käteen voi antaa, ja sitä voi käyttää sekä hyvään että huonoon tarkoitukseen. Luonnollista on sentähden, että tietäjät eivät julkisesti opeta näitä salaisuuksia, luonnollista, että he sanovat pyrkijälle: ”puhdistu ensin mielesi ja sielusi ja ruumiisi, että meillä on takeita siitä, ettet tule ajatuksen salaista voimaa väärin käyttämään. Sitten vasta kun meille osaat sanoa: katsokaa, minun elämäni on puhdas, minun sydämeni on epätsekäs, minun järkeni janoo totuutta, silloin vasta kallistamme korvamme sinun pyynnöllesi.”

Joitakuuta alkeellisia viittauksia he meille kuitenkin julkisesti antavat. Niinpä he neuvovat, että ennen kuin voi ryhtyä varsinaiseen mietiskelyyn, täytyy harjoittaa itseään ajatuksenhillitsemisessä. Ajatus on oleva ase meidän kädessämme, ase, jota osaamme vapaasti käyttää. Mitä sanoisimme miehestä, jonka käsi esim. ei totteli hänen tahtoaan, vaan alituisesti liikkui sinne tänne saamatta aikaan mitään hyödyllistä työtä? Useimpien ihmisten ajatus on juuri tuonnoisen käden kaltainen; henkisesti katsoen eivät saa mitään aikaan. Ensimmäinen askel itsekasvatuksen tiellä on niinmuodoin oppia hillitsemään ajatuskykyään. Kun se on saavutettu, voi ihminen ryhtyä mietiskelemään.

Jos taas kysytään, millä tavalla voi oppia ajatuksiaan hillitsemään, kuuluu vastaus: väsymättömän ja säännöllisen harjoituksen kautta. Täytyy silloin tällöin, päivän kuluessa tarkastaa omia ainojaan ja niiden ajatuksia. Täytyy harjoittaa valppautta ja itsetietoisuutta, että tietää, miksikä tämän tekee, miksikä tuon. Täytyy kasvattaa itsearvostelua, niin ettei anna minkäläisten ajatusten tahansa viihtyä aivoissa. ”Sitä ja sitä asiaa minä tahdon ajatella.”

Varsinainen meditaatio ja kontemplatsio on itsenäisiä ihmisiä varten. Siihen sisältyy, että ihminen itse omin neuvoin tahtoo päästä tietoon ja taitoon. Välttämätön ehto on sentähden, että ihminen uskoo ja luottaa Kristukseen mystillisesti puhuen, siis Jumalan läsnäoloon ihmisen hengessä. Muutoin hän voi joutua ”väärien profettaain” kynsiin.

Tietäjä 5-6/1909

Ruusu-ristin kesäkurssit 26.6.-1.7.2009

Tarkempi ohjelma Ruusu-risti -lehdessä 3/2009 kesäkuussa.

Majoitus kuten aikaisempinakin vuosina Työvoimaopistolla.

Tervetuloa!

Helsingin Temppelillä sattuneen vesivahingon vuoksi

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous

pidetään poikkeuksellisesti

toukokuun 13. päivä klo. 18.00

Helsingin Temppelin kirjastossa.

Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki.

Esillä ovat sääntömääräiset vuosikokousasiat.

Äänioikeus on Kirjallisuusseura ry:n jäsenillä.

Tervetuloa!

Ruusu-ristin Kirjallisuusseuran hallitus

Gilgamesh

”Kuinka voisin vaieta, kuinka rauhoittua?
Toverini, jota rakastin, on muuttunut saveksi!
Enkidu, jota rakastin, on muuttunut saveksi!
Enkö minäkin hänen laillaan mene vuoteeseeni
nousematta enää koskaan, enää milloinkaan!”

”Tartu käteeni, toverini, kuljetaan yksissä tuumin:
puhukoon mielesi taistelusta,
unohda kuolema, elämää etsi,
mielevä mies, neuvokas urho!”

”Toverini, kutsuitko minua? Miksi minä havahduin?
Koskitko minuun? Miksi
olen hämmentynyt?
Kulkiko jumala ohii? Miksi ovat
lihakseni turrat?
Toverini, minä näin unta yöllä.”

”Kun jumalat loivat ihmiskunnan,
he säätivät kuoleman ihmisen koh-
taloksi.
Olet unta vailla; mitä se sinua aut-
taa?
Voimasi valuvat valvoessa,
täytät murheella lihaksesi,
tuot vain lähemmäs kuoleman
päivän.
Ihminen on kuin ruovikon ruoko;
niin hänen nimensä katkeaa
kohta.
Komea nuorukainen, kaunis
neito,
kumpikin lankeaa kuoleman kyn-
siin.”

PALVELUKORTTI	
<input type="checkbox"/> Uusi tilaus / <input type="checkbox"/> Tilauksen peruutus	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
Puhelinnumero	
<input type="checkbox"/> Tilauksen maksaja / <input type="checkbox"/> Osoitteenmuutos / /2007 alkaen Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne <input type="checkbox"/>	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
Puhelinnumero	
Kirje- posti- merkki	
Ruusu-Risti/Lehti Merimiehenkatu 31 00150 HELSINKI	

Leikkaa tästä

Tapahumakalenteri kevät 2009

Ruusu-Risti r.y.

Merimiehenkatu 31, Helsinki

Merimiehenkadun Temppeillä tapahtuneen vesivahingon vuoksi kaikki Helsingin kevään tilaisuudet joudutaan peruuttamaan lukuunottamatta etsijäinpiiriä, joka kokoontuu kirjaston tiloissa.

Kaikille avoin

ETSIJÄINPIIRI

Maanantaisin klo 18.30

19.1, 2.2, 16.2, 2.3, 16.3,
30.3, 20.4 & 4.5

Tervetuloa!

Käynti sivuovesta

Tiedustelut:

Esko Keitaanranta, puh: 09-144 707 tai

Aija Tuukkala, puh: 0440-623 145

Tampereen ryhmä

Esitelmät pääkirjasto Metsossa sunnuntaisin klo 13.00, luentosali 2

26.4. Rauno Rinkinen, Kasvien salattu viisaus

etsijäin piiri

Kokoontuu keskiviikkoisin Ruusu-Ristin toimitiloissa Pinninkatu 42 A 23
21.1., 4.2., 18.3., 1.4., 22.4. (muutokset mahdollisia)

www.ruusuristi.net

Jyväskylän ryhmä

Aittokalliontie 3, Halssila, esitelmät sunnuntaisin

Jooga: Keskiviikkoisin klo 16.15 - 17.45

Osallistumismaksu 2 €/kerta. Ohjaajana jooganoeptaja Liilia Siiberg,
puh. 050-9111377.

Oma alusta mukaan.

Lukupiiri: Joka toinen keskiviikko klo 19.00

Vetäjinä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio, puh. 040-5795 730.

FORUM NORDICUM HUMANUM

Kevään 2009 ohjelma

Pv	Tilaisuus	Paikka
26.4.	Esitelmä Karmajoogin tie. Yrjö Kumila	Kuopio
3.5.	Esitelmä Tapio Kaitaharju - suomalainen tietäjä. Antti Savinainen	Kuopio

Kuopion esitelmät alkavat klo 15.00 ja ne pidetään Kuopion kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa, Kauppakatu 23 (käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta). Siilinjärvellä pidettävät luennot alkavat klo 12.00. Siilinjärven tilaisuudet pidetään osoitteessa Asematie 12, Siilinjärvi.

Tilaisuuksien järjestäjät: Ruusu-Risti ry (Siilinjärvi), ElämänOpisto ry,
Kuopion Parapsykologinen seura ja Teosofinen Seura ry.

FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtaamispaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa ajatuksissaan totuuden epäto-
desta ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan ihmiskunnan ja
muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekoihin.